Akbaba

— İyi ki akıllarına bir parti kurmak gelmiyor!..

Bu iyi mamule daima güvenebilirim!

Bunun içindir ki, onu, muntazaman satın alırım.

Hakikaten, ailenizin, çocuklarınızın ve sizin sıhhatınız bahis mevzuu olduğu zaman, VİTA, size, pek âlâ yardım edebilir.
VİTA, öyle kalitesi yüksek sâf nebatî yağlarla imal edilmiştir ki bu mamuldeki, hiç-bir madde, sıhhatınızı bozmaz. Bilâkis, VİTA satın almakla kolay hazmedilir, lezzetli ve besleyici bir mamul kullandığınızdan emin olursunuz.
Ve, bütçenizde bir ferahlık hissedeceksiniz çünkü VİTA çok ucuz bir fiata satılıyor.

VİTA
2 veya 5 kiloluk kapalı kutularda ve 17 kiloluk tenekelerde satılır.

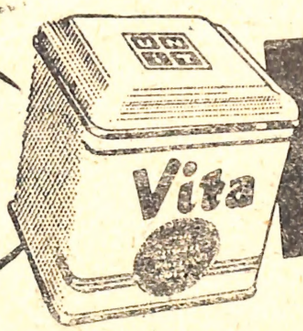

Vita

ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

v.35

SÜMERBANK
SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM 1962

İşkenceler Bahçesi!

Yazan :
Octave Mirbeau

Çeviren :
R. C. ULUNAY

Refi' Cevat Ulunay'ın dilimize çevirdiği «İşkenceler Bahçesi» hiç süphesiz dünya romanları arasındaki sayılı şaheserlerden biridir.

İşkenceler Bahçesi, susamış ihtirası kanmak bilmez bir İngiliz dilberinin kan ve ölümle kaynaşan maddî aşkını anlatmaktadır.

İşkenceler Bahçesini okurken titriyecek, korkacak, fakat kitabı elinizden bırakamıyacaksınız.

İşkenceler Bahçesi (A yayınları Büyük Eserler) serisinin ikinci kitabıdır.

Sanatkâr Münif Fehim'in beş renkli şaheser bir resmiyle süslü kalın kuşe kâğıt bir kapak içinde, pek yakında çıkıyor.

FİATI 250 KURUŞ

NOT: Kâğıt darlığı yüzünden az basıldığı için siparişlerin şimdiden yapılmasını rica ederiz.

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres : Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 22811

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer :
ERCAN Matbaası

SAYI : 208 C.: 8 8 MART 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

SOMUNCUOĞLU'NUN KURBANLARI!

AMAN sevsinler!.. Server Somuncuoğlu ne buyurmuş?.. Buyurmuş ki:

— Memleketin kalkınması uğruna bazı halk tabakaları kurban edilebilir!

Bak hele tontona!.. Biz onu sadece zengin bir iş adamı bilirdik. Halbuki:

— Mâşâallah, hem mulâzim, hem topji, hem yâver!

Diye şaşakalan hacı fışfış gibi hepimizi hayrette bıraktı :

— Mâşâallah, hem tâcir, hem âlim, hem hatîp!..

Kalkınma uğruna kurban!..

Kurbanın olayım Somuncu doğru söyle! Kim bu kurbanlar?..

Herhalde Yeni Valde hanının kapısında pırıl pırıl otomobili bekleyen, üç telefonlu Server beyefendi değil!

Herhalde Büyükadanın altın menevişli sahiline çifte köşkleri yaslanmış sevgili dostunuz Cavuris de değil!

Herhalde, kalp hastaları ilâçsızlıktan son nefeslerini solurken üç yüz bin sterlinle Londrada gemisini yüzdüren Cebekoy da değil!

Herhalde... değil efendim, değil.. Cadillaclar değil, Vizonlar değil, pamuk tarlaları değil, tütün balyaları değil, yedek parçaları değil, Deka lâstikleri değil, İfa kamyonları değil... Hiç biri, hiç biri değil!

Yazan :

Yusuf Ziya ORTAÇ

○

Ya kim?..

Ne tuhaf, bunu, sevgili milletvekillerimizden bir tanesi kalkıp sormadı da biz soruyoruz.

Öyleyse cevabını da biz verelim:

Hani şu, sabahın esmer saatinde, üstüne yağmur çiseliyerek tramvaya asılmış giden işçi yok mu?.. O!

Hani şu, ay sonunda, efkâr dağıtmak için tek sigarası kalmayan veznedar yok mu?.. O!

Hani şu, kocası Çanakkalede şehit düşmüş, kumral bıyıklı mülâzımın ak saçlı karısı yok mo?.. O!

Hani şu, körpe yüzü elindeki kış ayvası kadar sarı ilkokul öğrencisi yok mu?.. O!

Hani şu, kesesi kan ağlarken sizi güldürmeğe çalışan Akbaba yazarı yok mu?.. O!

Hani şu, bir karikatürüne on lira alıp bir buçuk lira vergi veren genç ressam yok mu?.. O!

İşte sayın milletvekilimiz Server Somuncuoğlu'nun kurbanları!

Bilirsiniz, dinî bir efsane vardır: Hazret-i Ibrahim, oğlu İsmail'i kurban ederken, Cenab-ı Hak, Cebraîl vasıtasile gökten bir koç indirir.

Kim derdi ki, aradan binlerce yıl geçtikten sonra, Büyük Millet Meclisinde bir mebusumuz kürsüye çıkacak da, sağ eli yağda, sol eli balda bir avuç insana bir hayat bölgesi ayırdıktan sonra, hepimizi, hepinizi kurban edecek!

Vatan haritasını mezbahaya çeviren bu kanlı hayal karşısında, söyliyecek sözüm yoktur. Kalemimde mürekkep pıhtılaştı.

Zavallı Somuncuoğlu, zavallı kurban!..

Sinop mebusu Server Somuncuoğlu'na göre: (Her cemiyette bazı tabakanın istikbâl uğruna kurban edilmesi zarurîdir!)

— Ben Allahın kurbanıyım...
— Ben de Somuncuoğlu'nun!..

İMDAAAAT

Artık şiir de sökmez oldu..

BEN oldum olasıya iki yakamın bir araya gelmiyeceğini biliyordum. Benim gibisinden ne köy olur, ne kasaba... Ben, beni bildiğimden, evlenirken ince eleyip sık dokudum. Benimle evlenecek dünyanın en talihsiz kızı hangisiyse, yarı aç, yarı tok yaşamaya idmanlı, soğuğa dayanıklı, sürünmeğe dayanıklı olmalıydı. Böylesi de benim neyime? Param yok, pulum yok haydi neyse ne, bari bir boyum bosum olsa, çekilir huyum olsa... Ne gezer... Haa, bak, Sezar'ın hakkını Sezar'a, Hakkı'nın hakkını da Hakkı'ya vermeli. Şu ölümlü dünyada elimden salt bir şey gelir. O da bir işe yaramaz ya, her neyse... Söylemesi ayıp, iyi şiir okurum. Bak buna kimse gık diyemez. Hem öyle yalnız yenileri değil, eskisinden, yenisinden okurum. Divân şiirinden tut, gel beriye, tââ Tanzimata, Servet-i Fünûna, efendime söyleyim Halk şiirinden al da tâ günümüzün yeni şiirine kadar. Müsaadenizle, bari bu bir iştir yani... Horoz, tavukları parlak tüyleri, alevli ibiğiyle kandırır. Boğa, ineği boynuzlarıyla yola getirir. Erkek aslan dişisini yelesiyle tavlar.

Eh, benim ne parlak tüylerim, ne ibiğim, yelem, ne boynuzum var. Hani insan olduğuma göre de, kadınları kafese koyacak ne param, ne yakışıklılığım, ne de bir şöhretim filân var.

Kör satıcının kör alıcısı olurmuş. Kendime göre buldum bir tane... Şiir demiyor musun, kız deli oluyor. Kıza iki şiir okudum mu uyutuveriyorum. Bir gün sevgilime:

Göz gördü gönül sevdi seni ey yüzü mahım,
Kurbanın olam var mı benim bunda günahım?

der demez:

— Yok, yok!.. diye hıçkıra hıçkıra ağlamasın mı?

Bundan iyisi can sağlığı, tabiî evlendik Aman ne iyi kız... Ben şiir okurken dalıp gidiyor, açlığını, susuzluğunu unutuyor. Sabah başlıyorum şiire, gece uyuyana kadar. Fıkaracık, ben şunu isterim, yok bunu isterim, demiyor. Tuz ekmeğin gönüllüsü, yeter ki şiir olsun.

Evliliğimizin ikinci ayında,

— Annem gelsê de, bizde bir zaman misafir kalsa... dedi.

Cevap yerine:

— Bak sevgilim, ne güzeldir şu şiir, dedim, okumaya başladım:

Dilde gam var şimdilik lûtfeyle gelme ey sürûr
Olamaz bir hanede mihman mihman üstüne

O gün bugün zavallıcık anasının adını ağzına almaz oldu. Ben bu işin kolayını buldum. Karım biraz kendisini gezdirmemi mi istiyor, tamam:

Hevay-i aşka uyup kûy-i yâre dek gideriz
Nesîm-i supha refikız behare dek gideriz..

Karımın ilikleri gevşiyor, sanki onu gece gündüz gezdirmişim gibi,

— Ah, ne kadar yoruldum, diyor. Eh, ne de olsa kadın bu... Diyelim ki, pudra mı, losyon mu, ruj mu istiyor, hemen Nedim'den başlıyorum:

Haddeden geçmiş nezâket yâl-ü bâl olmuş sana
Mey süzülmüş şişeden ruhsâr-ı âl olmuş sana..

İnanıveriyor da, üstelik bir de teşekkür ediyor. Olur ya, insanlık hali, canı et istese, yahut ıspanak çeşidinden bir ot istese;

— Aman, diyorum, sevgilim şimdi her şey ateş pahası...

Gelsin arkadan Şeyh Galip:

Gül âteş, gülbin âteş, gülşen âteş, cûy-i bâr âteş,
Zemîn âteş, zaman âteş, bütün nakş-ı nigâr âteş

Bir yerini ateşle yakacakmışım gibi korkarak:

— Hakkın var... diye fısıldıyor.

«Evde şeker yok» mu dedi, bende cevap hazır:

«Ne berg-i güldür o leb, çiğnesem şeker sanırım»

Hele bu kış lâpa lâpa kar yağdıkça karım tirtir titrerken, bir yandan Karacaoğlan'dan:

İncecikten bir kar yağar

Bir yandan da Cenap'tan okuyordum:

Göklerden emeller gibi rizan oluyor kar

Bir akşam;

— Yemeğimiz yok!.. diyecek oldu. Hemen Fikret imdadıma yetişti:

Bugün açız yine evlâtlarım diyordu peder,
Bugün açız yine, lâkin yarın, ümit ederim...

Bir gün öylesine parasız kaldım ki, elbiselerimi satıyordum. Karım:

— Ah, satmasan sevgilim, dedi.

Yetiş Orhan Veli...

Param olsa satar mıydım
Kahverengi elbisemi!
Damalı gömleği giyerdim,
Alaca mendili takardım

Şiir... hep şiir. Bütün evlilik hayatımızda bir kerecik bir basma entari isteyecek oldu:

O gülendam bir al şale bürünsün yürüsün
Ucu günlüm gibi ardınca sürünsün yürüsün..

— Ama, diyor, komşu Rezzan'a kocası bir kürk almış...

Kaşlarımı çatıyorum:

Bed asla necabet mi verir hiç üniforma
Zerdûz palan vursan eşşek yine eşşektir.

Karım her şeyden vazgeçiyor, ne elbise, ne kürk, ne gezme, ne tozma... Yalnız şiir... Hele bir ağzını açacak olsun:

Sakın bir söz söyleme... Yüzüme bakma sakın,
Sesini duyan olur, sana göz koyan olur...

Zavallı gık demiyor. Şiir okurken göz-

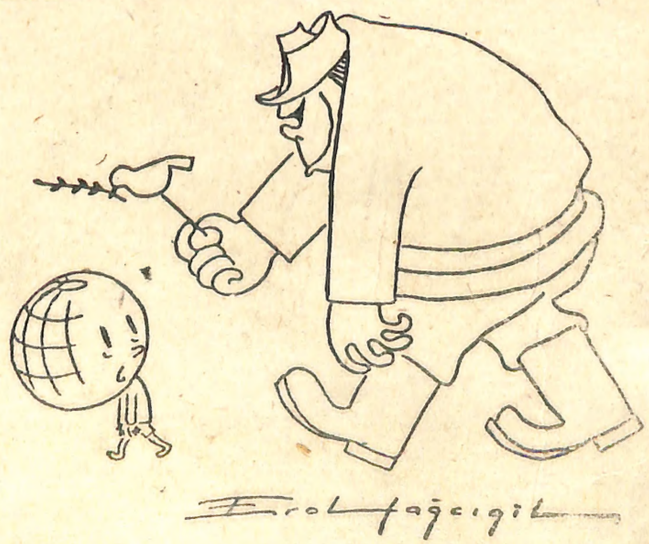

KÖTÜ NİYET!..

(Erol Yağcıgil)

TEŞKİLÂT

Milletlerarası bir teşkilâttan çıkarılmışız. «Gençlik Avrupa Kampanyası Milletlerarası Sekreterliği» aldığı bir kararla Türkiye ile Yunanistan sekreterliklerini kaldırmış. Sebep?.. Mali imkânsızlıklarmış, parasızlık. Teşkilâta aidatımızı ödememişiz.

Daha bu birinci teşkilât... Biz sırf teşkilât insanları olduğumuzdan daha çoook teşkilât var. Yalnız bu ödenmeyen parayı anlıyamadık. Biz, oldum olası teşkilâtlara para ödemek için, onlardan bir çıkar elde etmek için gireriz. İnanmazsanız kulüplerimize. cemiyetlerimize, hattâ partilerimize bir bakın. Mebus çıkanların içinde bile partilerine aidatlarını ödemiş kaç kişi vardır? Aman bizi parasız diye teşkilâttan çıkarmasınlar. Parasızlığımızdan değil vallâhi, alışmadığımızdan...

D. P. DEN KOVULANLARA DAVETİYE YAZILIYOR!.. (Gazeteler)

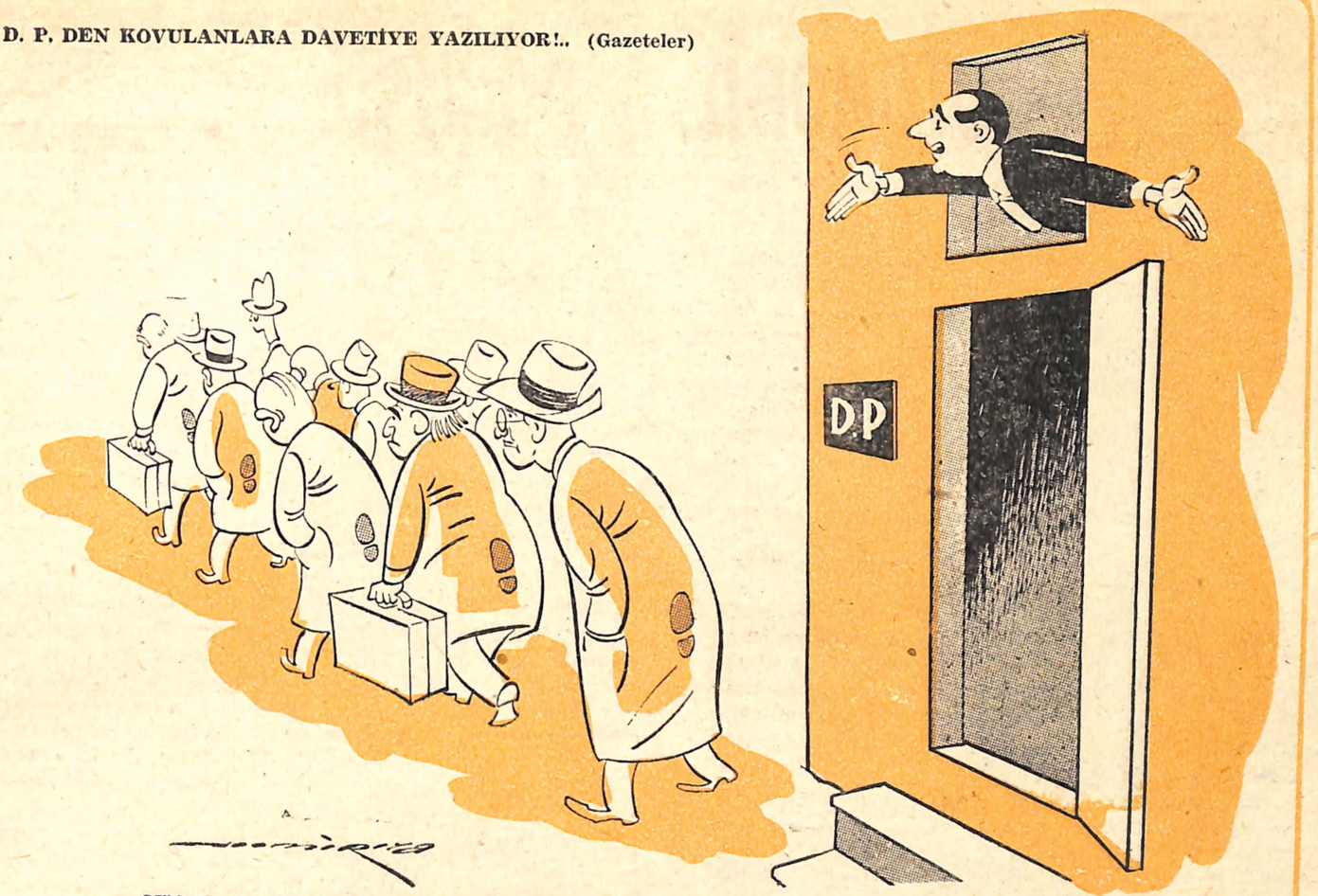

— Müfsitler!.. Muhterisler!.. Münafıklar!.. Geliniz, kapılarımızı, kollarımızı, kalplerimizi size açtık!..

leri süzgün, kendinden geçip beni dinliyor. Bu saadetimiz, ne yazık ki çok uzun sürmedi. Bir gün yine bir şiir okuyacak oldum:

— Eeee... Artık yeter!.. dedi, kendine gel herif!.. Şiirle insanın karnı doymaz.

Karımı uyutmak için Yahya Kemal'e el attım:

Bir uykuyu cananla beraber uyuyanlar

. . . . . .

Ey tatlı ve ulvî gece! Yıllarca devam et.

Ama ne tatlı ve ulvî gece devam ediyor, ne de cananla beraber uyuyabiliyoruz. Uyumak ne? Boyuna vırvır ediyor. Dahası var. Onu şiirle kafese koymıya kalktım mı, bardak, çanak, iskarpin, süpürge, eline ne geçerse kafama geçiriyor. Ben sopaların altında da olsam belki yola gelir diye yine şiir okuyorum:

Döğülmeğe, sövülmeğe, kovulmağa billâh
Hep raziyim amma ki efendim senin olsam..

Yok yok efendim... Bu hayat pahalılığın da, bu geçim zorluğunda, karıma şiir de sökmez oldu.

Ey büyükler! Ey kodamanlar! Ey efendilerimiz! Sizin dilinizde ne sır var ki, bir nutukla cümle âlemi uyutursunuz. Artık karım şiirle de avunmaz oldu. İşte yine elinde terlik... İmdaaat!..

□

İYİLİK

Bir söylentiye göre, Devlet Bakanı Emin Kalafat:

— Yakında gazeteler yine bizden yana olacak. Hele olmasınlar, bir iki aya kadar hükûmet «Resmî İlân Gazetesi» çıkaracak! demiş.

Gördünüz mü, bir de gazetecileri beğenmezler. Gazetecilerin yardımı olmasa, hükûmet «Resmî İlân Gazetesi» ni bile çıkaramıyacak. Bu az iyilik mi?

MEMLEKET

Sinop Milletvekili Şerafettin Ayhan, Meclis gazinosunda, cebinden bir mektup çıkardı, bir Demokrat arkadaşına «bak, dedi, bu şiiri dinle!»

Kulak misafiri olan Ankara muhabiri gazeteci, şiirden yalnız şu iki mısrai duyabilmiş:

«Yarabbi ne bahtsızlık, bu ne büyük felâket,
Baştanbaşa kül oldu şu şipşirin memleket..»

Demokrat Partili milletvekilinin yüzü asıldı, bu mısraları kendi partisi için bir târiz zannetti. Bereket Şerafettin Ayhan izah etti: «Mektup, Gerze yangın felâketine uğrayan bir vatandaştan geliyor.»

Ak üstünde karalar,
Birbirini kovalar!..

(Yalçın Çetin)

OTOMOBİL DÖĞÜŞÜ

ORASI neresi, burası neresi... Çakır Yakup Beyin aslını astarını bilenler daha yaşıyorlar. Çakır Yakup Beyin elinden gelse, çok değil, daha bundan yirmi yıl öncesine kadar, her yaz köyünden kalkıp kıçı yamalı bir poturla yayan yapıldak bu topraklara çalışmıya geldiğini bilenleri öldürür.

Onun baş düşmanı Rıza Bey... Çünkü Rıza Bey, doğmaca, büyümece yerli olduğu için, Çakır Yakup'un zenginliğini çekemez, ikide bir de,

— Hele şu yabanın domuzuna bakın hele, derdi, dağdan gelmiş te bağdakini kovacak. Biz onun çatlak tabanla gelip te, pamuk tarlalarında bir mecide işçi durmak için kapımızda yalvardığı günleri de biliriz.

Elin çulsuzunun yabandan gelip bu topraklara yerleştiği yetmezmiş gibilerden bir de kalkıp soydan eşraf bir kişizâde ile sidik yarışına çıkmasına içerliyordu.

Yakup Bey otel mi yaptırmış, Rıza Bey hem otel, hem sinema yaptırıyordu. Rıza Bey de alttakalmıyor bir gazino, bir bar yaptırıyordu. Biri iplikhane mi kurdu, öbürü dokuma tezgâhları kuruyordu.

Rıza Bey ilk kadillak arabasını alınca, Çakır Yakup Bey iki kadillak birden aldı. Rıza Bey de her bir oğluna birer kadillak aldı. Çakır Yakup Bey, yalnız oğullarına değil, damatlarına da aldı.

İki beyin kapılarının önünde renk renk, model model arabalar agrandisman yapılmış, dört ayağı üzerine uzanmış çoban köpekleri gibi yatıp duruyordu.

Çakır Yakup Bey son model bir Buik arabası alıp ta,

— Onun tüm kadillak'larını benim Bıyık'ın bir tekerine deyiştirmem, diye ileri geri lâf edince işin rengi değişti. Bu lâf Rıza Beyin kulağına gitti,

— Yolda onun Bıyığını görmiyeyim, ezer geçerim vallaha, parçasını komam!.. diye haber gönderdi.

Çakır Yakup Bey:

— Arkamdan lâf etmesin, er meydanı burası, dedi, işte arabalar ortada. Erkekse döğüştürelim!

Bunu duyan Rıza Bey,

— Dönen kahpedir, döğüştürelim, dedi, benim Kadillak, Bıyığın tozunu komaz dağıtır.

Çakır Yakup Bey'le Rıza Bey'in otomobil döğüştüreceği haberi ağızdan ağıza yayıldı. Memleket ikiye ayrıldı, bir yana Kadillak'çılar, bir yana Buik'çiler. Her iki Bey'in adamları, kendi Bey'lerinin arabasının kazanmasını ister görünüyorlardı, içlerinden de karşı tarafın kazanması için dua ediyorlardı.

İddiaya girenler, bahis tutuşanlar çoğalmıştı:

— Rıza Bey, otomobil döğüşü için tâ İzmir'den şoför ısmarlamış, diye bir lâf dolanıyordu.

Bir kaç kere araba devirmekten, çarpmaktan sabıkalı olduğu için ehliyeti alınmış İzmirli şoför geldi. Esrarı fazla içtiği zaman direksiyonun başında uyuklamaktan başka bir kusuru yoktu. Böylesi Rıza Beyin daha çok işine geliyordu. İzmirli şoför;

— Arabayı, uyurken bile sürerim, diye övünüyordu.

Rıza Bey, şoföre,

— Vurup öteye geçeceksin, diyordu... Delip geçeceksin... Ezip geçeceksin! Toz et namussuzu, parçası kalmasın. Ne istersen vereceğim. Ortada benim şerefim var. Anladın mı? Şerefim...

İzmirli şoför,

— Bu işin ucunda ölüm var, dedi, ama mâdem ortada dönen senin şerefin, evvel Allah parçasını komam.

Çakır Yakup Bey, yerli bir şoför buldu. Vaktiyle Rıza Bey bu şoförü tokatladığı için ona hınçlıydı. Şoför,

— Yakup Bey, sen bana bırak, Allahın izniyle dumanını savururum, diyordu.

Pazar günü meydan doldu. Döğüş yeri önceden kazıklarla, teller le çevrilmişti. Rıza Bey'in mavi Kadillak'ı uzaktan görününce bir alkıştır koptu.

— Maşallah... Maşallah! sesleri yükseldi.

Kadillak gelin gibi çiçeklerle, renk renk ipekli bezlerle, yaldızlı gelin telleriyle süslenmişti. Kadillak meydanda kendine ayrılmış yere geldi.

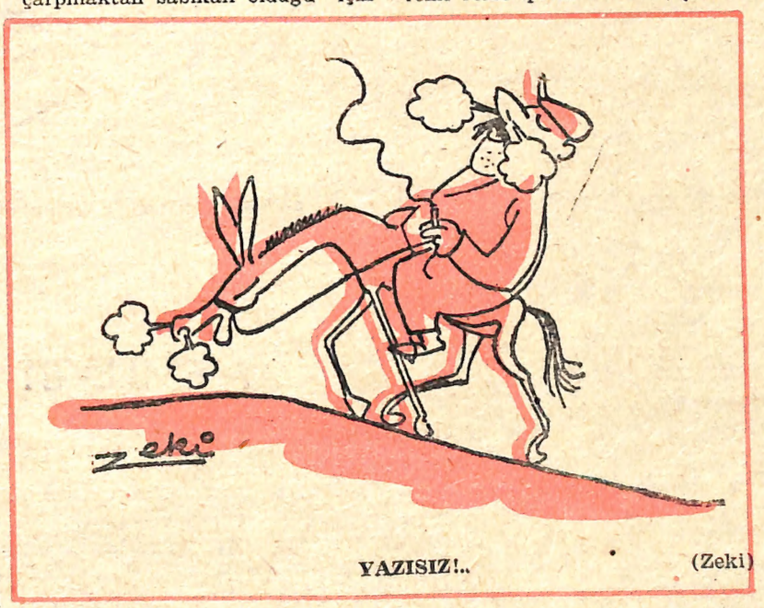

YAZISIZ!.. (Zeki)

Rıza Bey meydanın bir başında, Çakır Yakup Bey öbür başındaydılar.

Çakır Yakup Beyin şoförünü meyhaneden zorla kaldırdıkları için araba geç kalmıştı. Buik'in klâksiyonu duyulunca,

— Yaşasın Yakup Bey!.. diye bağırmalar duyuldu. Buik tozu dumana katarak fırtına gibi geldi, ezilmemek için kaçışan kalabalığın arasından geçti, yerini aldı.

İki arabanın arasında 120 metre aralık vardı. Tam ortadaki işaretçi havaya bir el ateş edince şoförler gaza basacaktı.

Çakır Yakup Beyin Buik'i kurbanlık kınalı koç gibi donanmıştı. Arabanın burnuna yaldızlı bir koç boynuzu yerleştirilmiş, arkasına da Arapça bir «maşallah» levhası asılmıştı Farların bir yanına iri bir göz boncuğu, nal, bir yanına bir baş sarımsakla, bir eski papuç teki asılmıştı.

Döğüşe başlanmadan önce Rıza Bey haber yolladı:

— Ben ortaya şerefimi koydum, Çakır Yakup ta şerefini koyuyor mu?

Çakır Yakup bir ortadaki Buik'ine, bir de meydanın karşısındaki düşmanı Rıza Bey'e baktı,

— Benim şerefim ortada, dedi, şerefime... Kiminki parçalanır ezilirse o daha bu memlekette durmasın!

Geniş toprakları paylaşamayan iki zengin döğüşecek otomobilleriyle ortaya şereflerini koymuşlardı. Çakır Yakup'un bir güvendiği vardı. Çilli Hoca Buik için bir muska yazmıştı. Herkes biliyordu, bu muskayı kim üzerine takıp harbe bile girse vücuduna mermi, şarapnel, top işlemezdi. Değil gavur yapısı buik, Alman tankı olsa işlemez...

Çakır Yakup Buik'e son bir defa daha baktı, Çilli Hoca'nın verdiği muska gizlediği yerde duruyordu.

Bu Çakır Yakup besbelli herkesi sersem sanıyordu. Elin yabandan gelmiş Çakır Yakub'u, şeyh sülâlesi ocak olmuş Çilli Hoca'yı bilir de, bu memleketin eşrafı Rıza Bey Çilli Hoca'yı bilmez mi? Kadillak'ın radyatörünün içinde de Çilli Hocanın bir muskası vardı.

İşaret verecek adam tabanca elinde ortaya çıktı. İki şoför de hazır olduklarını bildirdiler. Tabanca patladı. İki yandan iki horultu duyuldu. Bütün olan biten bir dakikanın içinde olmuştu. İki araba, iki dövüşgen horoz gibi birbirinin üzerine atıldı. Bir çarpışma... İki motörün homurtusu...

Seyirciler bir çığlık koyverdiler, kimisi başını iki elinin arasına al-

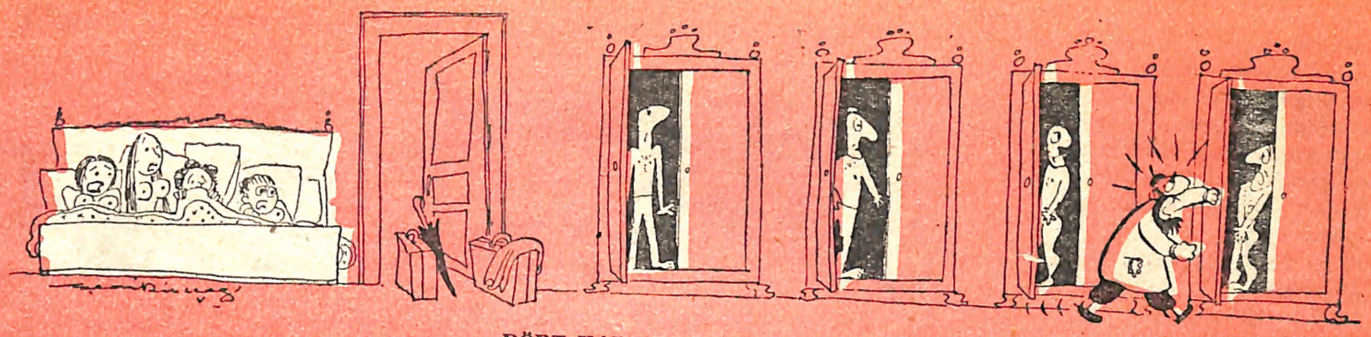

DÖRT KARILI SEYAHATTEN DÖNDÜ!..

(Şadi Dinççağ)

dı. Sanki iki araba son hızla birbirine çarpınca başka bir şey olacak mı sanıyorlardı? Ne Buik, ne Kadillak kavgadan kaçmıştı. Şimdi iki araba da parça parça birbirinin içine girmişti. Yamrı yumru olan iki karoseri, parçalanan motörler yereserilmişti.

Çakır Yakup Bey,

— Şerefim... Ama onunki de... diye söylendi.

İkisi de arabalarına binip ayrı yönlerden gittiler. Şoförlere bir şey olmamıştı. Yerde hâlâ benzin buğusu tüten kızgın motörü seyredenler yavaş yavaş dağıldı.

Birbirine düşman iki Beyin şoförü gülümsüyorlardı. İzmirden gelen, öbürüne,

— İş oldu, dedi, burnumuz kanamadan atlattık.

— Öbürü, ben, dedi, bizim Buik'in yeni motörünü dün İstanbula gönderdim bile...

İzmirli,

— Ben de... dedi. Sonra bir kahkaha attı, yerdeki parçaları gösterdi,

- Heriflerin şerefine bak, parça parça oldu.

İzmirli bir çifte kâğıtlı sardı, esrarlı sigaradan derin bir nefes çekti, arkadaşına ikram etti. O da sigaradan uzun bir nefes çekti.

— 20 bini kıyırdık, dedi.

Yere serilmiş vidaları, parçaları ayağıyla itti. Çilli Hoca'nın muskasını buldu. İzmirli şoför de radyatöre bağlı muskayı çıkardı. Küçük muska bir üçgendi. Beze dikili idi. Bezi söktü. İçinden balmumlu bir bez çıktı. Bezi de açınca gazeteden koparılmış bir parça çıktı. İzmirli şoför,

— Vay namussuz, dedi, gazete parçasını muska diye yutturmuş.

Elindeki gazete parçasını okumaya başladı:

«Devlet borçlarımızın tutarı 982 milyon, rehinde olan 113 ton altın mukabili alınan borç 356, ticarî ariler 322, kredili ithalât 800, ekip man kredi anlaşmaları 733 milyon Türk lirası olmak üzere, dış ticaret borç tutarı 3 milyar 50 milyona yakındır.»

Adanalı şoförün muskasından çıkan gazetede de şunlar yazılı idi:

«Şehirde otobüs buhranı son haddini buldu. Döviz olmadığı için Belediye otobüs getiremiyor.»

B. E. N.

«Ey insanlar! Kucaklaşın!...
Bu öpüş, milyonların olsun.»

SCHİLLER

16 Şubat 1956 günlü Hürriyet'ten:

1951 yılı sıcak bir yaz günü Adaya giden yolcular, vapurda bir genç kızla bir erkeğin öpüştüklerini görerek durumu ilgililere bildirmişlerdir. Vapurun yanaştığı ilk iskelede indirilip karakola teslim edilen ve talebe olduklarını söyleyen gençler hakkında «umumî bir yerde âdaba aykırı hareketten» muamele yapılmış, tekrar gelmeleri bildirilerek serbest bırakılmışlardır. Sanıklar ne bir daha gelmişler, ne de verdikleri adreste bulunabilmişlerdir.

Aradan tam beş sene geçtikten sonra vak'anın kahramanları yakalanmış, haklarında gerekli muamele yapılmak üzere dün sabah nöbetçi Sulh Ceza mahkemesine getirilmişlerdir.....»

ADA vapurunda bir güzel kadınla bir genç erkek öpüşmüşler. Yolcuların ağırına gitmiş.

— Ayıp!..

— Bu kadarı da fazla!..

— Rezalet!..

— Efendi, efendi!.. Kendine gel!.

— Hanım, sende hiç utanma arlanma yok mu?

— Tuh... Hem de herkeslerin gözü önünde...

Öpüşenler, şaşırıp da kalmışlar.

— Ne var? Ne oluyorsunuz ayol? Kötü bir şey yapmadık ki biz. Görüyorsunuz, öpüşüyoruz işte!.. demişler.

Yolcular küplere binmiş.

— Vay efendim... Demokrasi anladım ama, vur dedikse, öldür demedika...

O durumu gözümün önüne getiriyorum. İhtiyar erkekler, takma dişlerini ağızlarında takırdatarak,

— Hürriyet çoğalınca zürriyet de çoğalır, dememişler miydi?..

Yaşlı kadınlar, sürmeli gözleri süzgün, ağızlarının suyu akaraktan, dillerini damaklarında çıtlata çıtlata şöyle söylemişlerdir:

— Eskiler tevekkeli dememişler, bir zaman gelecek bina ile zina çoğalacak, diye...

★

Gazetelerin yazdığına göre vapur iskeleye yanaşır yanaşmaz, yolcular iki sevgiliyi hemen iskeledeki polise teslim etmişler. Evet, evet... Casus gibi, cani gibi, canavar gibi onları polise teslim etmişler. Karakolda sorğu yapılınca öpüşen çiftin karı koca olduğu anlaşılmamış mı?..

★

İleri düşünceler, ne kadar gerçek, doğru olursa bize o kadar paradoks gelir. On yıl önce röportaj için bir eğlence yerine gitmiştim. Dönüşte, daha yazıya başlamadan, gazetenin başyazarı sormuştu:

— Neler gördün?

Suratımı ekşitmiştim:

— Her şey iyi ama, demiştim, gençler durmadan öpüşüyorlardı.. Salonda, merdivende, localarda, her yerde öpüşüyorlardı.

Aklımsıra, yazacağım yazıda «halkın ahlâk duygusunu rencide eden bu hareketi» tenkit edecektim. Başyazar:

— İyi ya, demişti, daha ne istiyorsun? Öpüşmek kötü şey mi? ya içip içip de naralar atsaydılar, yanımdaki kadına yan baktın, diye birbirlerini bıçaklasaydılar, daha mı iyi olurdu? Keşke hep öpüşsek...

Vapur yolculuğuna çıkarken, garda ayrılırken, uçak alanında, oto-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

(Orhan Enez)

büse binerken istasyonda, iskelede hepinizin başına gelmiştir. Nişanlınız, sevgiliniz, karınız, yanınızda, karşılıklı yutkunur, durursunuz. Çevrenizdekilere bakar, bir türlü öpüşmeğe kalkamazsınız... Hattâ kızınızı, gençse ananızı bile öpemezsiniz.

Bir de şu siyasî öpüşleri gözünüzün önüne getirin. Yağlı yanakların, tombul gıgıların birbirine sürterek, yarın ne yapacakları belli olmayan suratları öpüşlerini düşünün!

★

Öpüşen çiftlere terbiye, ahlâk, görgü dersi verenlerden birine sorsak;

— Hanım teyze, yahut bey amca, öpüşmek kötü bir şey mi?

O ahlâklı, terbiyeli, görgülü insanlar herhalde şöyle söyliyeceklerdir.

— Aaaa... İlâhi... Üstüme iyilik sağlık, hiç öyle şey olur muymuş?.. Hem de âlemin gözü önünde, evleri yok mu?

★

— Peki, ya sinema perdesinde?

— Ya sulu, cıvık aşk romanlarında?

Öpüşmenin ayıp, kötü, fena bir şey olduğunu düşünmek, bunu düşünenin kötü olması, içinde kötülük saklaması değil de nedir?

Onları daha da zorlarsanız;

— Haydi biz neysene, koca insanlarız, ya çocukların terbiyeleri bozulmaz mı? diyecekler.

Evet, işte bu çok önemli. Şimdi biz de o vapura binelim. Bakalım çocukların yanında, onların gözleri önünde neler olup bitiyor?

★

Tombul, kıllı parmaklarında şıkır şıkır şövalye yüzüklü, ensesi, göbeği kat kat iki kalantor konuşuyor:

— Eksik olmasınlar, Ankaradan dün telefon ettiler. Ben de hemen...

—Zeytinyağ için mi?.. Bana da telefon geldi. Ben de Edremide yıldırım çektim. On ton yağın sevkini durdurttum.

— Çok iyi ettin... On beş gün beklet, havadan yirmi bin lira... Bir ay beklet, kırk bin lira...

— Telefon edenin hakkını unutma... Ona da, malûm ya bu zamanda...

★

İki şık, birbirinden güzel bayan konuşuyor:

— Duydun mu? Gönül ne yapmış?..

— Ne yapmış? Aman söyle, pek merak ettim.

— Şekerim bütün gazeteler yazdı. Adını vermediler de yüksek sos yeteden. G. isminde bir hanım diye yazdılar. Randevu evinde yakalanmamış mı?

— Aaa... Hay aptal, terbiyesiz kız...

★

Orta yaşlı iki bay konuşuyor:

— Başım sersem gibi.

— Dün gece uyumadın galiba..

— Ne gezer? Oyunda idik. Kırk bin lira kaybettim.

— Anlaşıldı. Mutlaka masada Cemalin karısı vardı. Ne hikmetse o karıyı görünce sende hoşafın yağı kesiliyor.

— Sen işin sonuna bak aslanım. Ama birader ne kadın... Geçen gece... (Savcılık tarafından sansür edilmiştir.)

★

Bu örnekleri, gazetelerdeki havadislere bakarak istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz. Yavrucuklarımızın terbiyelerinin bozulmasını kim ister?

Keşke hep onların gözü önünde öpüşsek. Onlara öpüşmenin kötülük olmadığını öğretsek, kafalarında hiç böyle bir düşünce yer almasa.

Beethoven'in dokuzuncu senfonisinde koro halinde söylenen Chiller in «Neşeye şarkı» şiirinden bir mısrai hatırlıyorum:

«Ey insanlar! Kucaklaşın!.. Bu öpüş milyonların olsun!..»

Vapurdakiler, yoldakiler, evdekiler, bütün insanlar! Bırakın öpüşelim! Siz de öpüşün!.. Evet, siz de... Bırakın öpüşelim!..

F. K. GÖKAY BİR SENE DAHA BELEDİYE REİS VEKİLLİĞİ EDECEK!.. (Gazeteler)

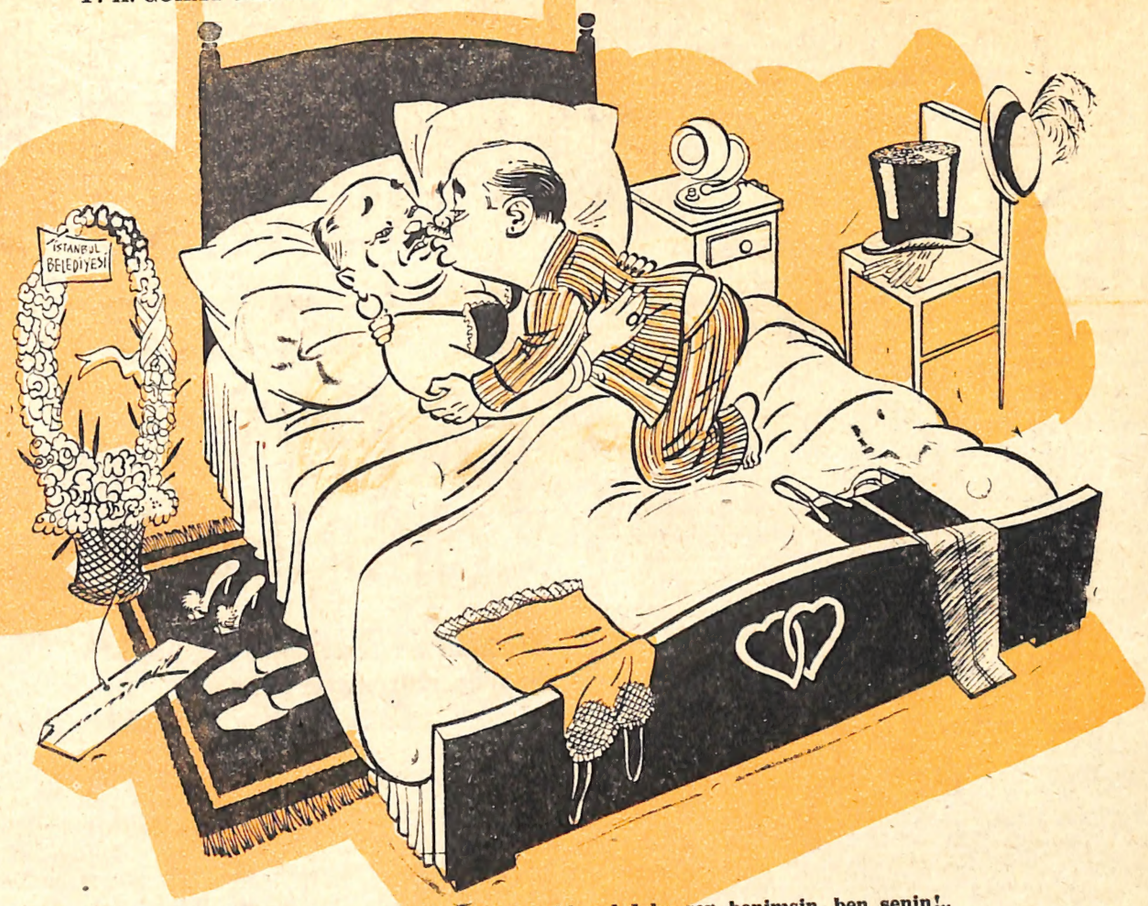

— Oooh, düşmanlarımız çatlasın, bir yıl daha sen benimsin, ben senin!..

Güç ameliyat

Birleşmiş Milletler toplantısından çıktıkları sırada, Fransız, Amerikan ve Rus delegeleri hekimliğe ait bir münakaşaya girişmişlerdi. En güç ameliyat hangi nahiyede olur? Biri, Fransız:

— Bizde en güç ameliyat kalp üzerindedir.. diyordu. Amerikalı:

— Beyin ameliyatıdır, dedi. Rus:

— Bizde en zoru bademcik ameliyatıdır, diye kestirip attı.

Hayretle sordular:

— Neden?

AKBABA'nın MÜJDESİ

Bedri

Sanatkâr fırçası ile zeki kalemi, resimle karikatürü birleştiren Bedri, bu sayıdan itibaren Akbaba ailesine katılmıştır.

Kıymetli arkadaşımızın çizeceği Haftanın Panoramasını, fındık kurdu kızlarını, kapak resimlerini, sık sık Akbaba'da bulacak ve siz de bizim kadar memnun olacaksınız.

AÇIK KONUŞMA

Bay Muhterem Olçay
Gazeteler bayii
Tekirdağ

Mektuplarımızın cevabını beklediğimizi son defa olarak ehemmiyetle bildiririz.

Gelecek Maçı Bekliyorum

MERAKLA, heyecanla öbür maçı bekliyorum. Hiç kimse, hiç bir maç delisi, gelecek Macar maçını benim kadar şiddetle arzulamaz.

Futbola düşkün müyüm? Maçları kaçırmayan, maç bileti almak için stadyum kapılarında sabahlıyan tahtası eksik miyim? Hayır, hayır... Benimki bir başka iş... Bir bakıma benimki de spor sayılır ama, öyle sahada, minderde, ringde yapılan spor değil...

Gelecek Türk - Macar maçına bu kadar ilgi duyuşumun nedenini anlıyabilmeniz için, beni tanımalısınız.

Erkek kısmını bilirsiniz, içlerinde hovardalığı ile övünmiyeni yoktur. Hiç yalan söylemiyen erkek gile, ne olursa olsun, hayatında bir kaç zamparalık hikâyesi uydurmuştur.

İnanın, benimkisi uydurma değil. Arkadaşlar:

— Sende şeytan tüyü var, derler.

Belki de bende şeytan tüyü var. Tarihin yazdığına göre Raspotin'de de üç tane şeytan tüyü varmış. Don Juan'ların, Kazanova'ların yolunda yürüyorum. Bozguna, başarısızlığa uğradığım hiç bir gönül işi olmadı.

Neyime? Bunu ben de anlamıyorum. Yakışıklı değilim, paralı değilim, tanınmış değilim. Boy desen boy yok, huy desen huy yok. Yalnız bir şey var, lâf etmesini bilirim. Az çok beni tanıdınız. Şimdi de size, gönül işlerinde beni ilk yenilgeye uğratan aileyi anlatayım. Aile diyorum. çünkü bir kişi değil... Anası, iki kızı, bir de yenge var. Çok eski, köklü bir aile. Kökleri Osmanlı İmparatorluğuna kadar uzanıyor. Analarının analarının, onun anası, onun, onun analarının hep sarayı birbirine katmış güzeller güzeli. Şimdiki kızın anasının anasından Cumhuriyet Ankarası bile payını almış. Güzel kadın yetiştirmekle tarihimize girmiş sayılı bir aile.

Aileden bunca güzel kadın yetişince, ailenin erkekleri de hep sağlam, iyi iş güç sahibi olmuşlar.. Şişlide oturdukları büyük apartmanın geniş salonunun duvarlarında yağlı boya, fotoğraf, kara kalem, büyük yaldızlı çerçeveler içinde bir güzel kadın portresi, bir elçi portresi, yahut bir kadın, yanında göğsü sırmalı, madalyalı bir paşa resmi var.

Bir yolunu buldum, bu tarihî ailenin son kırıntılarının içine girdim. Ama bir türlü iş çıkaramıyorum. Anasına da fitim, kızına da, dördüncü kocasından ayrılınca yengeye de... Bütün silâhlarımı kullandım, sökmedi. Onların gözünde varsa yoksa sporcular. Analarının koyu Fener'li, kızların biri Galatasaraylı, biri Beşiktaş'lı, yenge Adalet'i tutuyor. Bey babaları Vefalı. Ne zaman evlerine gitsem, bir maç lâfıdır gidiyor.

— Eğer Fener Kâzımı oynatsaydı, sağlam iki gol daha vardı...

— Kâzımda iş yok... Siz, bu haftaki görün. Size dört tane takmazsak...

— Şampiyonluk bizde...

— Avucunu yala!..

Bu işlerden çakmadığım için ağzımı açamıyorum. Lâfı çevirmek istiyorum, onlar yine döndürüp dolaştırıp maçlardan anlatıyorlar.

Bu ev kulüplerarası bir yer sanki... Ne kadar top oyuncusu varsa hepsi içerde. Ne zaman evlerine gitsem, sağlam iki takımlık oyuncu var. Artık öyle olmuş ki, kamptan bir oyuncu kaçsa, bir oyuncu antrenmana gelmese, hemen telefonla buradan soruyorlar.

— Allo!.... Bizim sağiç Faik orada mı?

— Evet, burada...

— Aman, on dakika sonra maç başlıyor. Ne olur, acele gönderin!..

Futbolcuların sevkiyat yeri, toplanma yeri gibi bir ev. Anneleri bir delikanlıyı damızlık bir delikanlıyı gösterir:

— Tanışırsınız değil mi? diye sorar.

— Hayır, tanımam.

— Aaaa!.. Nasıl tanımazsınız ayol...

Kızın biri;

— Sizi tanıştırayım, Emniyet'in soliçi!.. derken, öbür kız:

— Beykoz'un beki!

Yenge de:

— Karagücünden Salih!..

Diye birini tanıştırır. Yalnız oyucular değil, hakemler, antrenörler, idareciler, Federasyon üyeleri hep bu evdedir.

Ayaktopu oyunundan anlamadığım, konuşmalarına katılmadığım için, hepsi de bana bir acıyarak bakarlar.

Anlıyacağınız, bendeki şeytan tüyleri bu evde sökmedi. Ne anaları, ne kızları, ne de yengene yüz vermiyor. Kalkıp bir takıma girsem, bu yaştan sonra rezillik... Üstelik beceremem de...

Derken şu Macar takımı memlekete geldi. Onlar gelince, evde benim adım hiç okunmaz oldu. Macar oyuncularının adlarını, yaşlarını, hayatlarını, oyun biçimlerini bütün incelikleriyle biliyorlardı. Evde hep konuşulan bunlardı. Macarlara karşı nasıl bir takım düzmeli? Kimleri, nerde oynatmalı?..

Macarların Ankarada maçı vardı. İki kız kardeş uçak bileti bulamadıkları için, Ankaraya gidemediler. Maç günü hep evdeyiz. Maçı radyodan dinliyeceğiz. Maç başladı, spiker anlatıyor. Ben çoktan bir pundunu beklediğim için sarışın kızın yanına düştüm. Kâfir kız, o zamana kadar elini bile elletmiyor. Gözümüz de, kulağımız da radyoda. Tabiî onlarınki... Yoksa benim gözüm de kulağım da başka yerde... Spikerin heyecanı bize de geçiyor. Top bizim kaleye doğru geliyor, geliyor.. geliyooorken... bizim kaleci müthiş bir kurtarış yapıyor. Stadyumdan bir uğultu geliyor. Radyo başında dinleyenler de, sevinçtin birbirlerinin boynuna sarılıyorlar. Hiç bu fırsatı kaçırır mıyım? Ama suç benim değil... Yanımdaki kız öyle heyecana geliyor ki, ikide birde boynuma sarılıyor, sevinince öpüyor, kızınca da oramı buramı çimdikliyor. Ben de insanım canım, elbette ben de heyecanlanıyorum.

Fav!.. Kızın beline yapışıyorum. Penaltı!.. Kız boynuma atılıyor. Ofsayt!..

Derken efendim, ilk golü yedik. Ağlayan, sızlayan, âh eden, vah eden... Herkes birbirinin boynuna sarılmış, gözyaşları içinde birbirini teselli ediyor. Ben bir anasına yapışıp teselli ediyorum, bir kızlarına...

İş kıvamında. Bir ara bizim aslanlardan biri bir gol atmasın mı? Herkes birbirine girdi. Zıplayan, sıçrayan, öpüşen, oynıyan... Sandalyalar devriliyor, vazolar kırılıyor. Ben de öyle sevinmişim ki, küçük kızı hoplattığım gibi içeriki odaya götürdüm. O da bir kuş gibi sevinçli. Başka zaman olsa kıyametleri koparır, şimdi gık bile demiyor. Neden sonra:

— Aman, oyun başladı!.. dedi. İçeri girdik.

Biz bir gol daha attık. Ben tam kızı kucakladım, içeri götürürken spiker:

— Hayır, gol değilmiş sayın dinleyiciler, ofsaytmış!.. demez mi?

Hakeme bir kızdım ki, ne var sanki gol dese... Kıyamet mi kopar? Sevincimiz yarıda kaldı.

Bu sefer annelerinin yanına oturdum. Kulağım spikerde, ah bir gol daha atsak diye bekliyorum. Ama bizimkilerde iş yok. Bir gol yedik. Ben anneye yapıştım. Zaten üzüntüden kimsenin kimseyi gördüğü yok. Herkes kendi derdine düşmüş. Herkes birbirini teselli ediyor. Bana da zavallı anneyi teselli etmek düştü.

Dördüncü golü de yemiyelim mi? Teessürümden büyük kıza nasıl saldırmışım bilmiyorum. Odaya girerken yavrunun gözleri hâlâ yaşlıydı.

Biz bir gol daha atınca, sevinç son kerteyi buldu. Bu sefer sıra annedeydi. İkimiz de birbirimize yapıştık. Ama doğrusunu söyliyeyim ki, onların hiç birinin kalbinde kötülük yoktu. O sırada yanlarında ben değil de bir sandalye olsa, ona yapışacaklar.

Durum 4-2... Oyunun bitmesine de yedi dakika var. Mutlaka bir gol atmalıyız. Çünkü gözüm bu sefer yengede. Atamıyoruz. Beş dakika kaldı. Ah Yarabbim!.. Üç dakika var. Avazım çıktığı kadar bağırıyorum:

— Haydi çocuklar!.. dayanın aslanlar!..

Ama aslanlarda iş yok. Oyunun bitmesine bir dakika var. Ne olursa olsun diye yengeyi kollarımın arasına aldım. Yenge:

— Ne oluyorsun? diyor, ne biz gol yedik, ne onlar...

Kim yerse yesin, umurumda mı? Neredeyse maç bitecek.

Macar maçından sonra ben artık bu güzeller ailesiyle aram düzeldi, sanıyordum. Maçtan sonra, sanki aramızda hiç bir şey geçmemiş gibi bana hiç yüz vermediler. Anladım ki, maç sırasında, bazan üzüntümüzden, bazan sevincimizden olanlardan haberleri bile yok.

Şimdi anladınız mı, sporla, maçla hiç ilgim olmadığı halde neden bukadar heyecanla gelecek Macar maçını beklediğimi?.. Sporsever ailenin güzelleriyle başka türlü aramı uyduramıyorum.

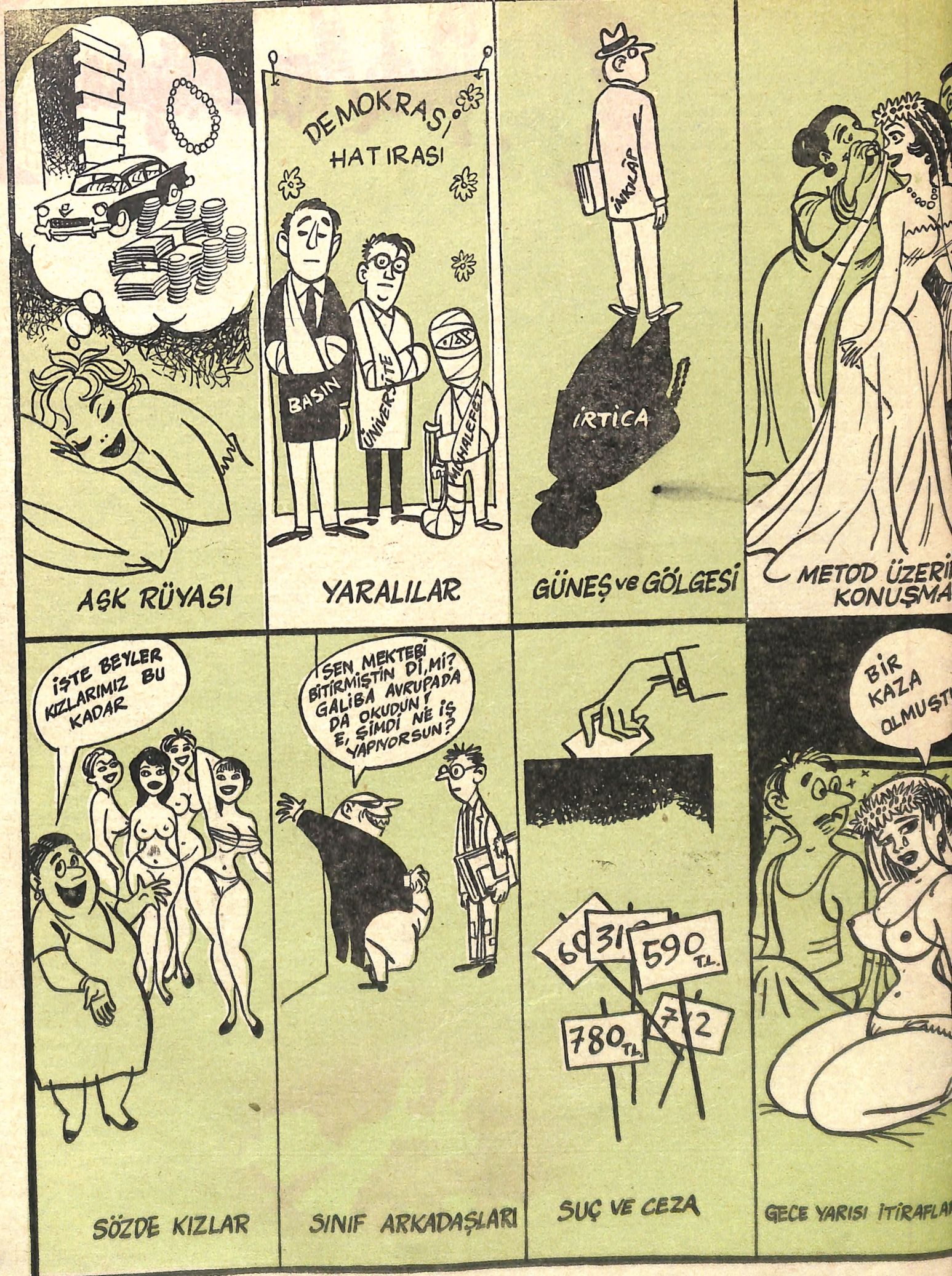

Kitapların ilham et

(Bedri Koraman)

münasebetsizlikler

Dimyata Giderken...

Aaaahhh. ah... diye dövünüyordu Uyuzun Ahmet. Nasıl dövünmesindi ki zavallı? Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olmuştu bir kere... Hem de bu lâstik buhranında...

«Allah Allah» dersiniz belki de siz, «pirinçle lâstik buhranının ne ilgisi var?»

Haklı olursunuz böyle demekle de... Ama gerçek bu, işte maalesef.

Efendim, Uyuzun Ahmet, taksi şoförüdür. Çaktınız ya dalgayı? Taksi şoförü iki türlü olur, malûm ya... Bir, kendi arabasını sürer, yahut patronunkini. Uyuzun Ahmet başkasına şoförlük edenler dendi. Bu hal de canına yetmişti. Düşünün bir kere: seneler senesi, Taksimden kalk, Aksaraya in, Sirkeciden tekrar Taksime dön. Yahut aksi istikameti tuttur. Fırıl fırıl dönmekten, insanın başı döner haniya. Bir gün değil, beş gün değil. Bunun adına dolmuş demişler. İnsanın kendi arabası olsa canı yanmaz. Ama el parasiyle güvey girer gibi birşey... Kazandığının, hiyle de yapsa, sikonto da geçse, gene büyük kısmını patrona verecek, kendisine az birşey kalacak. Bununla karısını mı beslesin, metres mi tutsun, yoksa akşamları şarkılı aile gazinosunda kafayı çekip sahneye şişe mi atsın?

Uyuzun Ahmet düşündü taşındı. Döviz tahdidi de akşama sabaha çıkmak üzere. Selâmeti bir araba almakta buldu. Külüstür Nuri hem şerisiydi Uyuz'un. Ona akıl öğretti:

— Ben akşama sabaha piyasadan çekiliyorum. Kamyonculuk edeceğim. Yaniya, kamyon şoförlüğiyle Anadolu'ya geçeceğim. Seninlen bir iş yaparız. Alırız bir araba. Hani Hilton'da öyle bir dalga döndüydü, farkında mısın? Ben çalarım arabanı. Önceden sigortalattırırız da.. Sigortadan alırsın paraları, sonra arabayı boyar, geri veririm sana. barışırız, sana da epey kâr kalır. borcunu da ödersin... Ha? Ne dersin?

Ahmet ne diyebilir ki? Külüstür gibi kurtların aklı onda olsa zaten sekiz katlı küçük bir evceğizi olur du! Bu iş ona da parlak göründü. İş, yalnız boyanınca tanınmıyacak bir araba bulmaktaydı. Onu da, te sadüfen, buldular. Uyuzun Ahmet, piyasada itibarlı bir şoför olduğuna dair mazbata getirdi. Cemiyetten yardım gördü. İçinden: «Ulan görürsünüz siz enayiler» diye kıskıs gülüyordu. Nihayet elden düşme bir şevrole yakaladı. Taksite bağladılar, kırk bine aldılar. Elli bine sigortalattılar. Sigorta prim ödemek niyetinde olmadığı için, ne kadar fazlaya sigorta ettirirse o kadar kâr edeceğini düşünüyordu.

— Nasılsın ulan Uyuz?

— İyiyim Külüstür âbi... Sen nasılsın?

— Ben hazırım...

— İyi ya... Arabayı garaja çek miyeceğim. Kapının önünden alıver. İşte kontak anahtarı da...

— Olur... Sen iki gün sık dişini, ondan sonra yaygarayı bas...

— Peki...

Ertesi sabah araba yoktu. Uyuzun Ahmet gayet memnun, kahveye çıktı!

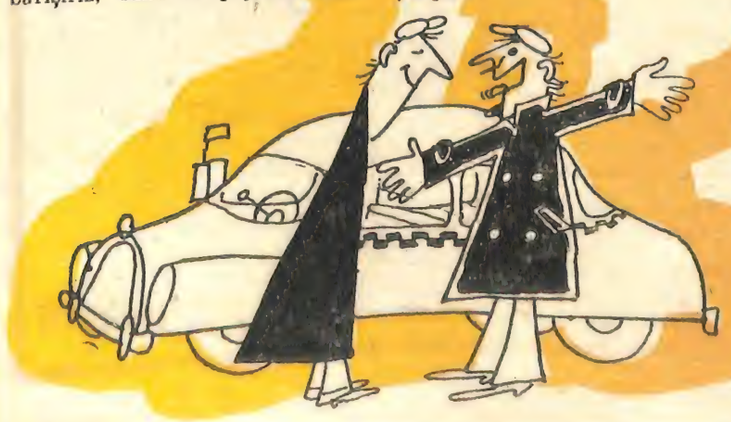

— Ne o be Ahmet? Çalışmıyor musun bugün? diye soranlara:

— Yok, bugün dinleneceğim... diye gülerek cevap veriyordu. O akşam eve gittiğinde karısını bulamadı.

— Namussuz, gene anasına çekip gitmiştir. Bir hafta görünmez... diye söylendi. Külüstürle sözleştikleri gibi, iki gün sonra karakola, oradan cemiyete, oradan da sigortaya koştu.

— Bizim şevrole yürüdü... diyordu.

Lâkin kimseye dinletemedi. «Biz çok gördük bu dalgayı, kimin le anlaştınsa söyle» dediler. Anlaştığını nasıl söylesindi? Bunun suç olduğunu bilmiyecek kadar da uyuz değildi ya... Nihayet polisi işin ciddiyetine inandırdığı zaman, arabayı bulmak imkânı bülbütün ortadan kalkmıştı. Sigortacılar, tahkikat bitinciye kadar metelik vermeyiz dediler. Uyuz, Külüstürü aradı, bulamadı. «İyi saklanıyor köpoğlu» dedi. Beklemeğe başladı. Araba boyanmış geleceği için nasıl olsa eskisi geldi diyemiyeceklerdi. Er veya geç, sigortadan paraları alacaktı...

Bir gün kahvede:

— Yahu Ahmet, dediler, Külüstürün parçacılara öteberi sattığını söylüyorlar. Köpoğlu sakın senin şevroleyi parçalayıp satmasın?

Bir gün sonra:

— Yahu Ahmet, dediler, senin köroğlunun Eskişehirde işi ne? Külüstürün kamyoniyle orada görmüşler. Tatar Mustafa taksiyle geldi. O rastlamış...

İşte o günden sonra Uyuzun Ahmet sigortadan tamamen ümidini kesti. Arabadan da...

— Ah namussuz Külüstür ah... diye dövünüyordu. Bana bu oyunu oynamak ha? Ulan hiç olmazsa karıyı alıp götürdün. Beni ondan kurtardığın için peşine düşmiyeceğim. Yoksa şevroleyi sana bedavaya bırakmazdım!..

— Hikâyeci —

DEPREM!..

(Nehar Tüblek)

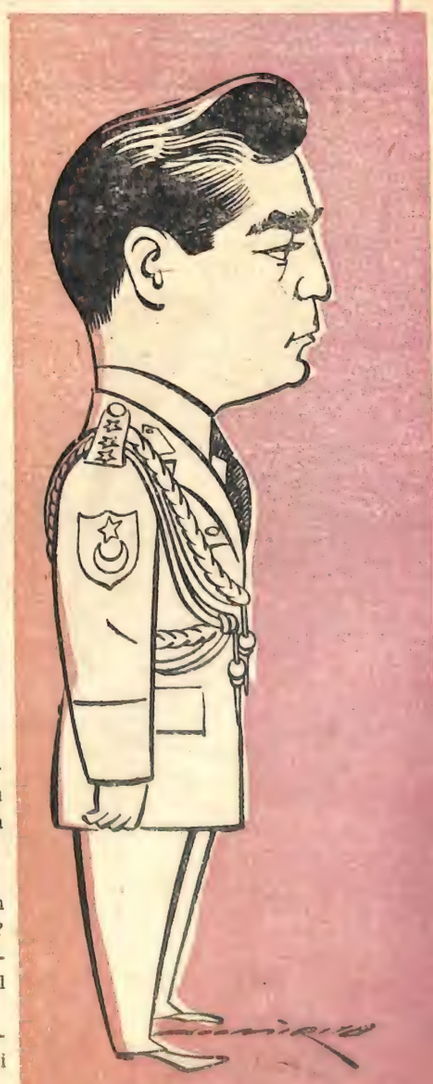

Hem cengâver, hem dilâver bir yaver :
HAYRETTİN SÜMER

SORUŞTURMA

— Bakanlıktan gelen emirde sizin günlük politika yaptığınız bildiriliyor, bu sebeple soruşturma açılması isteniyor. Siz günlük politika yapıyor musunuz?

— Hayır, günlük yapamıyorum. Onu Zafer Gazetesi bile yapamıyor, ben nasıl yapabilirim? Benim yaptığım en taze politika haftalık, hattâ aylıktır.

— Neden günlük yapamıyorsunuz? Yaşınız mı uygun değil?..

— Yaşım da başım da uygun. Fakat imkânsız. Çünkü biz, kendi memleketimizin olaylarını ancak Amerikan ajanslarından, Avrupa gazetelerinden, yabancı radyolardan haber alabildiğimiz için, biz öğreninceye kadar politika bayatlar.

— Anadolu Ajansı haber vermez mi demek istiyorsunuz?

— Verir. Ama başka ajanslardan naklen verdiği için onunki günlük şöyle dursun, aylık bile değildir. Kokutmadan haber vermez. Onu da ya yanlış çevirir ya da doğru çevirirse ne dediği anlaşılmaz.

— Ya radyolar? ya resmî makamların beyanatı?

— Onlara pek güven olmaz. Çünkü var dedikleri yok, yok dedikleri vardır. Onlara güvenip te nasıl günlük politika yapılabilir? Meselâ hürriyet var derler, yoktur. Baskı yok derler, vardır. Gaz var derler, yoktur. Havat pahalılığı yok derler, vardır. Bilmece gibidir. Neyin var, neyin yok olduğu anlaşılmaz.

— Demek siz politikayı günlük yapmıyorsunuz da haftalık, aylık yapıyorsunuz?

— Ben yapanların nasıl politika yaptıklarını anlatıyorum. Yoksa kendim politika yapmam.

— Hadi hadi, saklamayın canım, itiraf edin, bizden sır çıkmaz, yapıyorsunuz, yapıyorsunuz...

— Yapmıyorum.

— Peki neden yapmıyorsunuz? Sanki politika yapsanız da sizi profesörlükten çıkarsalar, Bakanlığın da emri yerine gelse, bir yeriniz mi eksilir?

— Ne saatlik, ne günlük, ne aylık, ne yıllık politika yapmıyorum.

— Yaaa... vah vah... Peki, şimdi biz Bakana ne diyeceğiz? Keşke yapsaydınız. Neden yapmıyorsunuz canım?

— Çünkü işim gücüm var. Meslek sahibiyim. Hiç boş vaktim yok. Canı sıkılacak kadar zengin değilim, bir baltaya sap olmak istiyecek kadar fakir değilim. Altı ayda milyoner olmak istemiyorum. İşe yerleştirilecek aylak akrabalarım yok. Mevki, makam düşkünü değilim. Emekliye ayrılmadım ki bir partiye gireyim. İktidardan düşmüş Bakan değilim ki, millete demokrasi dersi vereyim. Ne diye politika yapayım? Yapmıyorum.

— Siz ki bir bilim adamısınız, memleketin aydın insanısınız. Siz de politika yapmazsanız, kim yapacak?

— Yani... yapmam lâzım mı? Bakan da bu düşüncede mi?

— Şey... tabiî lâzım değil... yâni... Siz yapıyor musunuz? Günlük olsun, aylık olsun... yapmıyor musunuz?

— Hayır.

— Vallahi inanmam... Şaka ediyorsunuz. İnsan çatlar be!.. Bu pahalılık!.. Bu baskı!.. Bu sıkıntı!. Sonra da politika yapma?.. İnanmam.

— Yapmıyorum Beyefendi.

— Hiç gazete okumaz mısınız?

— Gazetelerin çapraz bulmacalarını çözerim. Resimli romanlara bakarım. Çıplak resimleri seyrederim. İlânları gözden geçiririm. Gazete de biter.

— Peki, hiç çarşıya pazara çıkmaz mısınız?

— Hayır...

— Sokakta gezmez misiniz?

— Gezmem.

— Çok tuhaf... Sizin günlük politika yaptığınız söyleniyor. Halbuki siz yaşamıyorsunuz bile...

— Yaşayıp ta başım belâya girmektense...

— Hımmm... Şimdi anlaşıldı... Futbol maçlarına gider misiniz?

— Gitmem.

— Filmlere?

— Getirilen filmleri beğenmiyorum.

— Yaaa!.. Kitap okur musunuz?

— Kendi sahamda yabancı dilden iktisat kitapları okurum.

— Tamam... Yazı da yazar mısınız?

— Evet.

— Tabiî iktisadî meseleler, paranın değeri, denk bütçe, dış borçlar gibi konular üzerine...

— Evet...

— Kayınpederinizin Millet Partisinden, damadınızın Halk Partisinden, oğlunuzun Hürriyet Partisinden olduğu doğru mu?

— Evet... Ama ben hiç bir partiden değilim.

— Hakkınızda karar verilmiştir. Lûtfen dinleyin:

«İstanbul Üniversitesi ..... Fakültesi profesörlerinden ..... nin Anadolu Ajansı ve radyolarımız gibi millî haber kaynaklarımıza güvensizlik göstererek yabancı haber kaynaklarıyla temasa geçmiş olması, resmî makamların sözlerine inanç duymaması, vaktini boş politika vırvırlarıyla geçirmeyip ilmî çalışmalar yapması, gazetelerin okunacak bir yeri olmadığını söylemesi, hayatın yaşanacak tadı kalmadığını bildirmesi, maçlara ve filmlere gitmemek suretiyle günlük hayata uymadığı, yakın akrabalarının muhalif partilerden olması Senato üyeleri olan bizlerce de çok uygun görülmüş, bizim yaptığımız gibi arkadaşımız profesörün de günlük politika yaptığının anlaşılmış olduğunu saygıyla bildiririz.»

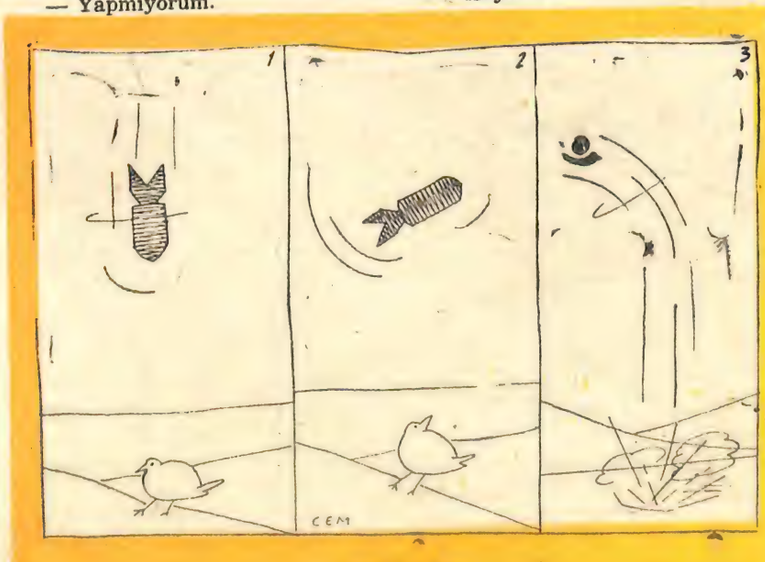

YAZISIZ!..
(Cem)

BİR DAĞ EVLERİN ÜZERİNE YIKILDI!.. (Gazeteler)

TEDBİR!..
(Can Sümer)

Münasebetsiz YER

Gazetelerden: Bir kadın, penceresinden kendisini gösteren komşusu erkeği şikâyet etti..

KOMİSER bey, bu adamdan şikâyetçiyim, dâvacıyım kendisinden...

— Nedir şikâyetiniz? Ne yaptı size?

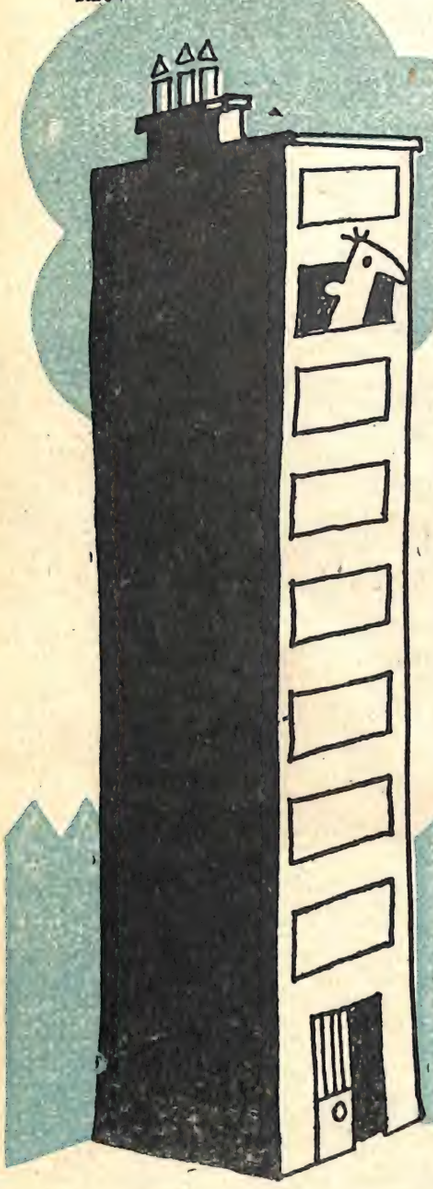

— Evlerimiz karşı karşıyadır.

(Şikâyet edilen erkek karışır)

— Yalan söylüyor efendim. Bizim evin tam karşısında Semahat hanımların apartımanı var. Bu hanımınki az yana düşer.

— Her neyse... Anlatın hanım.

— Bu adam komiser bey, aylardanberi beni rahatsız ediyor. İlk zamanlar pencerenin önüne oturur, gözünü bizim pencereye diker, bakar ha bakar. Derken sırgarasının dumanını mânalı mânalı bizim tarafa üflemeğe başladı.

(Şikâyet edilen adam karışır)

— Hiç de mânalı mânalı değil komiser bey... Dumanın mânalısı mânasızı olur muymuş?..

— Her neyse... Anlatın hanım.

— Sonra efendim, derken derken göz kırpmağa başladı. Daha da ileri gitti. Bu sefer el işaretlerine geçti. Artık dün büsbütün işi azıttı. Pencerenin önünde soyundu. Münasebetsiz yerini bana gösterdi. Kendisinden dâvacıyım.

Komiser şikâyet edilen adama sert sert:

— Ne diyorsun? diye sordu.

— Efendim, yalan değil, yanlış. Bir kaç aydır bir ailevî meseleden efkârlıyım. Ailem beni henüz elli sekiz yaşımda olmaklığıma rağmen son derecelerde garip bırakaraktan kaçtı. O sebepten dolayıdır ki, arasıra pencerenin önünde oturur, gözlerim ufkun namütenahî sonsuz luğunun içine dalaraktan hazin ha yatımın ıstıraplariyle başbaşa, kederlerime, melâlime gömülürüm. Hanımın göz süzer, işaret eder dediği bu olacak. Ben ona göz süzmedim ki... Ben nazarı dikkatimi ufkun derinliklerine dikmiştim. Sonra efendim, kederimden ben ne yaptığımı biliyor muyum?.. Sigara içerdim elbet... Malûmu âlinizdir ki pek muhterem bay komiser beyefendi, insan kısmı efkârlı zamanında, dudaklarından halka halka çıkan sigaranın dumanlarında zalim hayatın bir tesellisini arar. Duman bu.. Mânalı da olur, mânasız da... Rüzgâr ne tarafa üfürürse, o tarafa doğru temayül eder Hanımın tarafına gitmişse, vallâhi ben göndermedim.

El işaretlerine gelince... Asla!... Kabul etmem, ne gibi bir el işaretleri yapmışım?.. İnsanın eli kelepçeli gibi durmaz ya komiser bey... Bilâkis ben ellerimi semavatın gök yüzüne kaldıraraktan Rabbimin bana acıması için dua ediyordum... Bütün bunlardan bu hanıma ne alâkadarlığı olduğunu anlıyamıyorum. Yok eğer başka türlü bir el kol hareketi yaptığımı görmüşlerse, olabilir, ben zaten teessürümün tahtı tesiri altında olaraktan ne yaptığımın farkında değilim komiser bey... Kendimden geçmiş bir halde iken, yaptığım gerek el ve gerek ise kol hareketlerinin bu hanımla hiç bir vakit ne bir ilgisi ve ne de bir alâkası vardır. Beni ailem den ayıran taş kalpli, hain kaynanam olduğundan, ben o el ve kol hareketlerini kızgınlığının acısından kaynanama yapmakta olduğumu beyan ederim. Gelelim soyunma meselesine... Hararetimden komiser bey... İnsan evinde soyunur da, giyinir de... Göğsüme nah böyle, yumruklarımı indirdikçe, içim yanıyordu. Üstümü başımı çıkarıyordum.

Münasebetsiz yerini gösterdi diyor ki hanım, bunu hiç bir zaman kabul edemem. Münasebetsiz yer re demektir? Rica ederim komiser bey Canabı Allahın yarattığı mübarek insan vücudunda münasebetsiz bir yer olur muymuş?.. Cenabı Kibriya, her ne yaratmışsa, kurban olayım, her bir uzvumuzun bir münasebeti vardır.. Hattâ geçen gün bir gazetenin pazar ilâvesinde okuduğuma göre, kör barsakla bademciklerin bile bir hikmeti vücudü, bir münasebeti varmış. Vücudumda kanbur yok, yara yok, bere yok. Benim vücudumda münasebetsiz ne gibi bir şey görmüşler. Haddim olmıyarak bendeniz gayetle mütenasip bir vücuda sahip olduğumdan, hanımefendinin bu sözlerini hakaret telâkki ettiğimden, kendilerine geriye iade ederim.

Hem efendim, pek muhterem, saygı değer komiser bey... Bu hanım, benim yaptıklarımı neden kendi üzerine alınıyorlar? Benim penceremin karşısında sıra ile apartımanlar var. Bendeniz pencereye çıktım mı, demincek de arzettiğim veçhile, gayetle çok mütenasip bir vücudum olduğundan, karşı sıradakiler, Mithatpaşa stadyomunun Teksas tribünleri gibi, seyirci hanımlarla lebâlep dolar. Uzak mahallelerde oturan hanımlar bile misafir gelerekten, vücudumu seyire dalarlar.

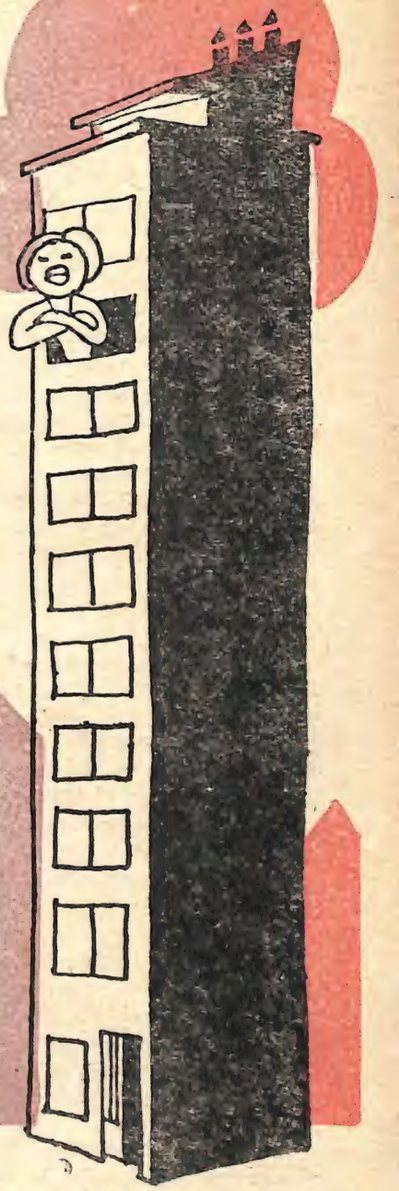

Mingayri haddin, övünmek gibilerden olmasın, vücudüm mütenasip olduğundan, şimdiye kadar hiç bir hanımdan şikâyet gelmedi.

Eğer bu bayan beğenmiyorlarsa, bakmasınlar efendim, pencerelerini kapasınlar, perdelerini örtsünler. Bir insan radyo programını, televizyon programını beğenmezse, şikâyet mi eder, yoksa düğmeyi mi çevirir?

Şimdi bendeniz bu bayan hanımefendiden dâvacıyım. Benim vücudumda münasebetsiz hiç bir yeri yoktur efendim. İtimadınız yoksa, bendenizi Adlî Tıbba muayeneye sevkinizi talep ederim.

Komiser, kadının şikâyet ettiği adamın tatlı tatlı anlattıklarını gülümseyerek dinledi. Sonra adamın arzusunu yerine getirdi. Adam Adli Tıpta on beş gün müşahede altına alındı. Vücudünün güzelliğini doktorlara hemşireler ve pencereden, yoldan geçenlerin zevkine arzettiğinden, adama teşhir «exhilition» illeti teşhisi konularak timarhaneye gönderildi.

BAZI SEMTLERE 15-20 GÜNDE BİR ÇÖPÇÜ UĞRUYOR (Gazeteler)

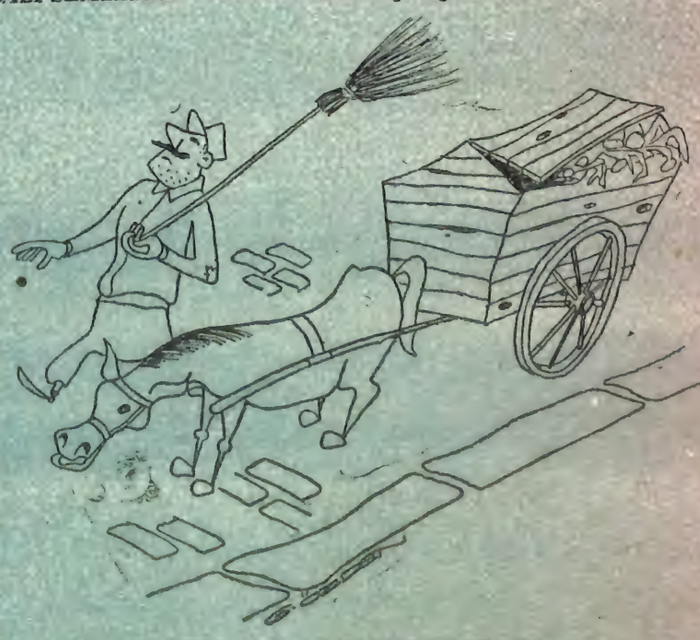

BELEDİYENİN ZAFER ARABASI!..

Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

MASRAFIMIZA GÖRE

Bir softa ile Bektaşi köyden köye geziyorlarmış. Vardıkları bir köyde, köy ağasının misafiri olurlar. Ağa, akşam yemeğinden sonra, softaya sorar:

— Hocam, cıgara kullanır mısın?

— Estağfurullah...

— Rakı içer misin?

— Allah göstermesin!

— Hovardalık yapar mısın?

— Hâşâ!..

Bektaşiye döner:

— Erenler, cıgara içer misin?

— Eyvallah!..

— Rakı?

— Hûû erenler..

— Ya hovardalık?

— Eyvallah erenler, hepsi elimden gelir.

Ağa, sabahleyin her ikisine de cep harçlığı vererek uğurlar. Yolda konuşurlar:

— Sana ne verdi?

— Bir altın. Ya sana?

— Bir mecidiye... Ama yanlışlık var. Ben hiç günah işlemem dedim, altın benim olacak.

Bektaşi ile softa kavgaya başlarlar. Sonunda ağaya gidip yanlışlığın sebebini sorunca, ağa softaya şöyle der:

— Sen cıgara kullanmazsın, rakı içmezsin, hovardalık etmezsin. Bektaşi her haltı karıştırıyor. Ben de masraflarınıza göre para verdim.

ZİYA ÖZKAN
Yorgancılar cad. No. 10
Edremit

SANA NE?

Ramazanda oruç yiyen Bektaşiye, softa çıkışmış.

— Ramazan şimdi hazret!..

Bektaşi cevap vermiş:

— Bana ne?

— Müslüman değil misin?

— Sana ne?

KAYGAL ŞENYÜCEL
II. Erkek Sanat Enstitüsü
5/A 1690

MEMURLARA BEŞ MAAŞ İKRAMİYE KABUL EDİLDİ.. (Gazeteler)

— Bir yılda kaç ay var?..
— On yedi!..
— Yaaaa... Sen memur oğlusun demek!..

İSVEÇ MİZAHINDAN

Aksi Tesadüf

— Hele şükür canımın içi... M. Orby'den ayrıldığıma dair kesinleşen boşanma ilâmını bu sabah aldım. On senedir evliydik. Şimdi serbestim artık...

— Memnunsun ya?

— A elbette ayol...

— Öyleyse hayatım, mademki engel kalmadı, tamamen benim olursun şimdiden sonra...

Blanche'in kirpikleri, mahçup mahçup perdelendi.

— Ne yaparız, biliyor musun canımın içi?

— Acelen ne sanki?

— Yo, acele değil. Önce bir aylığına gider, Megève'de kış sporları yaparız.

— Yeni boşanmış bir kadın için hafiflik olmaz mı yani?

— Daha iyi, dağ sporları hafiflik ister.

— Madem öyle istiyorsun, olsun, gideriz.

— İşte orada tamamen benim olursun. Hain kocanı düşünmezsin.

— Peki. Kendime kışlık spor kıyafet, kayak takımı filân alayım...

— Evvelce kayak yapmışlığın var mıydı hiç?

— Evet. Kocamla, pardon, eski kocamla. Kış sporlarına biterdi...

— Onu hiç düşünme, sevgilim.

Jacques, Blanche'ı uzun uzun öptü. Megève'de, KAR Oteli'nde mükellef bir oda tutmuştu. «Orada, o şirin odada benim olacak» diye düşünüyordu. Bu sevda gecesini geçirecekleri geniş yatağa baktı:

— Nerdeyse akşam yemeği yenecek. Ben ineyim, seni lokantada beklerim, dedi.

— Ben de şu yol kılığımı değiştireyim, kendime biraz çeki düzen vereyim, gelir seni bulurum...

Jacques, kendilerine hazırlanmış olan masaya oturdu. Sevdiğini beklerken kendine bir kokteyl söyledi. Blanche da biraz sonra parıl parıl yanarak yemek salonuna girdi ve Jaques'ın yanına yerleşti. Fakat birdenbire kıpkırmızı kesildi. Sonra sarardı, soldu. Parmağını uzatarak Jacques'a birini gösterdi. İlerdeki masalardan birinde, yemek yiyen esmer bir adamı:

— Bak... Bak... dedi. Karşıda...

— Ne var şekerim?

— M. Orby.. Eski kocam...

— Hay aksilik hay... Yerimizi değiştirelim mi? İstersen...

— Çıldırdın mı sen? Onu görmedim de çekindim, hâlâ âşıkım zannederler...

— Yemeğimizi yiyelim öyleyse...

— İştahım kaçtı..

— Odamıza çıkalım.

— Yani kaçmak mı? Kat'iyyen..

— O da seni tanıdı. Tesadüfen bu otelde olduğu besbelli. Onun için de vaziyet pek hoş değil. Muhakkak, yemekten sonra oteli değiştirir.

— Yemeğin bitmesini bekliyelim, birşey yemiyelim. Böyle karşımda boyuna atıştırdıkça sen, içim kabarıyor.

— Peki, dedi Jacques, kurbanlık bir koyun gibi gülümsemeğe çalışarak. Öyle de acıkmıştı ki... Nihayet odalarına çıktılar. Jacques, sevgilisini uzun uzun öptü. Blanche soyunmağa başlamıştı bile. İyice soyunduğu bir sırada birdenbire durdu:

— Duydun mu? diye sordu.

— Neyi?

— Şu horlamayı? Muhakkak odur. M. Orby'nin, eski kocamın horlamasını gayet iyi tanırım.

— Ama şekerim, bırak şu adamı da biz kendi...

— Rica ederim. Yan odada eski kocam horul horul uyurken ben... İnanmıyorsun galiba. Çağır hizmetçiyi de gör bakalım aldanıyor muyum?

Jacques zile bastı. Gelen hizmetçiden yandaki odayı kiralıyanın sahiden M. Orby olduğu anlaşıldı.

Ertesi sabah, bu M. Orby kendi kendine: «Eski karımla her an yüz yüze gelmeğe tahammül edemem, derhal Paris'e gideyim bâri, değişiklik olur» diyordu. Hesabını istetti.

Jacques da, burada rahat edemiyeceğini anlamıştı:

— Şekerim, dedi, kış sporlarından vazgeçsek de Nis'e gitsek ne dersin?

Blanche deli gibi sevindi. Hemen istasyona koştular. Paris trenine bindiler. Memur düdük çaldı. Tam tren kalkarken bir konuşma oldu. Memur:

— Nerede kaldınız? Tren kalktı, kazaya uğrayacaksınız! diye gecikmiş bir yolcuyu, onların kompartımanına âdeta tıktı. İki sevgili dehşetle bakıştılar: içeri fırlatılan adam, Blanche'ın eski kocası M. Orby'ydi...

— F. Kahn —

ERKEK SABAHAT

ERKEK OLAN KADININ HATIRALARI

Arkasında da bütün mahalleli vardı. Polislerden biri:

— Ne oluyor?

Diye sordu. Ben masum bir çocuk tavrı takınarak:

— Hiiiç... Evcilik oynuyorduk, dedim.

Polislerle mahalle halkı, kahkahalarla gülmeğe başladılar. Polisin biri gözdağı vermek için beni azarladı. Kalabalığı dağıttılar.

Bana:

— Öp annenin elini, dedi.

Ben de kadının elini öptüm. Hepsi çekilip gitti. O günden sonra bana mahallede: «Erkek Sabahat» demeğe başladılar. Herkes benden korkuyordu.

Ne Mümtaz bey, ne de Saffet hanım artık üstüme varmıyorlardı. Ben de yine eski sessizliğime, kendi dünyama çekilmiştim.

Bir türlü Alinin istediği pastalarla çukulatalar aklımdan çıkmıyordu. Öbür kardeşlerimi de göreceğim gelmişti ama, Ali gözümde tütüyordu. Ali ile gece gündüz kavga eder, kedi köpek gibi birbirimizi yerdik. Her Allahın günü, ikimizden birinin yüzü, gözü kan içinde kalırdı. Ama, birimizden birimiz bir tehlike ile karşılaşınca da, hemen ikimiz birleşirdik.

Cuma günü, Saffet hanımın misafir kabul günüydü. Buz dolabında, büfede bir sürü bisküitler, pastalar, fundanlar, çukulatalar vardı..

Bu evde bunlardan bana yemek için verildikçe, hep Aliyi hatırlar, bir türlü yiyemezdim, boğazımdan geçmezdi.

Gece herkesin uyuduğuna iyice kanaat getirince, ayaklarımın ucuna basarak, yatağımdan kalktım. Pantalonumu ayağıma çektim. Çıt çıkarmadan, alt kata indim. Uyanırlar diye lâmbayı yakmıyordum. Dolabı açtım. Bir sürü pasta, çukulata, fundan, şeker, bisküi aldım. Hepsini karanlıkta el yordamı ile bir gazete kâğıdına sardım. Tam sokak kapısına giderken, ayağım bir şeye takıldı. Ayağıma takılan sandalye ile beraber yuvarlandım. Saffet hanım, sandalyenin üstüne çay takımlarını koymuş, onlar da taşların üzerine düşüp paramparça olmuşlardı. Ben o hızla sokak kapısına inen dört basamak merdivenden yuvarlanmış, ayakkapların konulduğu rafa başımı çarpmıştım. Ama pastaları elimden bırakmamıştım.

Kırılan bardak, tabakların gürültüsü, gecenin sessizliğinde büsbütün büyüdü. Üst katta lâmbalar yandı. Gecelik kıyafetiyle Saffet hanım, Mümtaz bey:

— Ne var? Ne oluyor? Kimdir o?

Diye bağırarak korka korka aşağı iniyorlardı. Başım çok acıdığı, dizim de trabzana çarptığı için, bir türlü yerimden kalkamıyordum. Beni öyle görünce Saffet hanım:

— Ne o hal? diye bağırmağa başladı.

— Nereye gidiyordun?

— Hiç...

— Nasıl hiç? Kalk bakayım ayağa!..

Ayağa kalkınca, kadın âazı çıktığı kadar bağırmağa başladı.

— O ne? O kan ne?.

AKBABA'NIN MİZAH ROMANI

— 5 —

Alnım yarılmıştı. Gözlerime akan kanları elimin tersiyle sildim. Utanarak:

— Bir şey yok, dedim.

— O elindeki paket ne?

— Hiç...

Kocasına döndü:

— Bak gördün mü? Koynumuzda yılan besliyoruz. Evde ne var ne yok çalmış kaçırıyor. Allah ayağına dolaştırdı.

Suratımı astım.

— Ben bir şey çalmadım, dedim.

— Çalmamış... Peki, o pakettekiler ne?

Mümtaz bey zorla elimden paketi aldı. İçindekilerini görünce şaşırdı. Mümtaz bey, karısından daha iyi kalpliydi.

— Kızım, biz senden bir şey esirgiyor muyuz? Ne diye bunları gizli gizli alıyorsun? İstediğin kadar vermiyor muyuz?

Sahiden, benden hiç bir şey esirgedikleri yoktu.

— Kendim için almadım, dedim.

— Ya kime?

Dudaklarımı ısırdım

— Aliye... Ali için, dedim.

Ağlamağa başlamıştım. Kadın bir kahkaha koyverdi:

— Ayol şuna bakın, dedi. Kafası gözü yarılmış ağlamıyor da, Alisi aklına gelince ağlıyor.

Kocasına döndü:

— Bey, ben sana bu kızın gözünü beğenmiyorum demez miydim? Kimbilir hangi çapkınla fındık kırıyor?

Kız!.. Uğruna ağladığın Ali çapkını da kim?

Gözlerimi sildim:

— Ağlamıyorum be!.. diye bağırdım, Ali benim kardeşim, Pastaları yere fırlattım, ikisinin arasından odama çıktım. Artık ağlamıyordum.

Saffet hanım odaya geldi. Kalbi yumuşamıştı. Başımı alkolle yıkayıp sardı. Doğrusu, ben bu kadının iyiliklerini de çok görmüştüm. O başımı sararken, az daha yeniden ağlamağa başlıyacaktım. Kendimi zor tuttum.

— Sen artık eski evini unut. Senin evin burası, dedi.

O gece bir türlü uyuyamadım. Uyuduğum zaman da, rüyamda Aliyi gördüm. Onunla saç saça başbaşa döğüştük.

Bu pasta işi de bir zaman sonra unutuldu. Evde Saffet hanıma yardım ediyordum. Şu anlattığım iki olaydan başka hiç bir zaman bu kadına terbiyesizlik yapmamıştım. Hep sessiz durdum. Ama, onun benden korktuğunu anlıyordum.

Bana verdiği işleri, ne kadar çok, nekadar zor olursa olsun, gık demeden yapıyordum. Ama doğrusu ev işlerinden, kadın işlerinden hoşlanmıyordum. Gözüm hep sokaktaydı.

Karı kocanın bütün maksadı, hâlâ beni Oktayın gönül eğlencesi yapmaktı. İlk denemeden ders almamışlardı.

Bu eve geleli üç bayram geçmişti. Her bayram ille de kız elbisesi giydirmek için beni zorlarlardı. Okadar uysal davrandığım halde, iş kız elbisesine geldi mi, direnirdim. Her bayram kalbim cız eder, Ali aklıma gelirdi. Ona bir türlü pasta götürememiştim.

On dört yaşında idim. Koca kız olmuştum. Bu evde serpilmeğe başlamıştım. Bu evde geçirdiğim dördüncü bayram geldi. Ne olursa olsun, Aliye bu sefer şeker götürecektim.

Bayramın ikinci gecesiydi. Bu sefer daha büyük bir paket yaptım. Hiç bir yere çarpıp gürültü çıkarmamağa çalışarak kapıya kadar geldim. Kapı kilitliydi. Uğraştım, uğraştım, bir türlü açamadım. Başka da çıkacak yer yoktu. İkinci kat balkonuna çıktım. Bir elimle paketi tuttum, öbür elimle su borusuna sarılıp aşağı kaydım. Bahçe kapısından sokağa çıktım. Benim sokağım. Artık sokaktaydım, hürdüm. Arkamdan kovalıyorlarmış gibi kaçıyordum. Pastaları Aliye verip dönecektim. Elbette bir delikten içeri girerdim.

Eski evimizi bulmak için okadar çok dolaştım, yürüdüm ki, mahallemize geldiğim zaman, nerede ise sabah olacaktı. Dizlerim zonkluyordu.

Hakkuran kafesi gibi küçük, harap, üç odalı bir gecekondumuz vardı. Etrafı dinledim. Tıs yoktu. Yalnız bu sessizliği, babamın horultusu bozuyordu. Nerede olursa olsun babamın horultusunu, beş yüz kişilik orkestra içinden notayı bozan âleti seçen orkestra şefi gibi hemen tanırdım. Babam: «Horrr-pufff!..» diye bir acayip horlardı.

Bizim evde kapı çalmak âdeti yoktu. Kapıyı sırtlayan içeri girerdi. Kapıya bir omuz verdim, mandalın dili yukarı kalktı, itince kapı açıldı. Eve girince şaşırdım. Çünkü yalnız babamın horlaması değildi bu. Evin her deliğinden, her köşe bucağından bir horultu geliyordu. Bütün bu horultular birbirine karışınca, bir tuhaf uyku senfonisi meydana geliyordu.

— Horrr!..

— Pufff-pofff!..

— Hır-hırrr!..

(Devamı var)

BEN VE GÖLGEM!..

— Fransız —

Dünya Karikatürleri

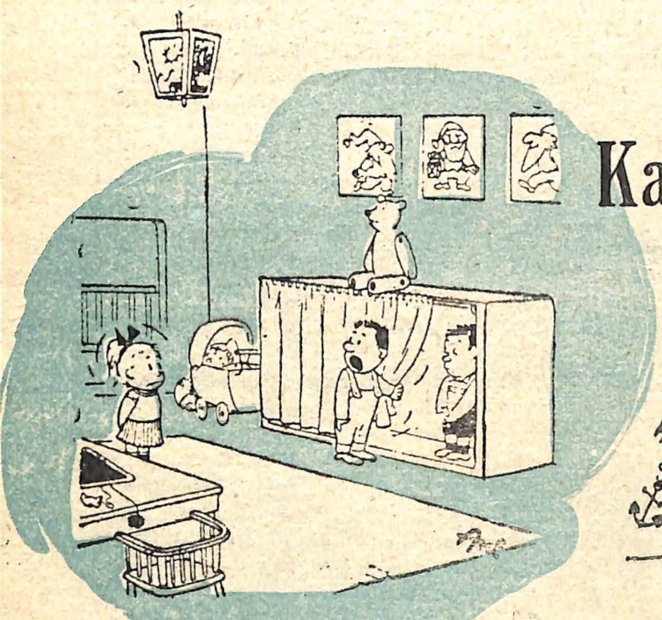

— Bunu senden ummazdım!.. Meğer, dünyada hiç bir kadına itimat caiz değilmiş!..

— Alman —

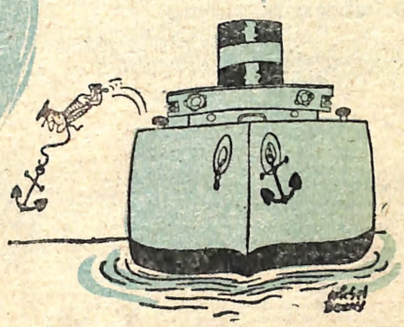

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Garsooon!.. Çabuk şu tavuğu al... Yumurta boğazımda kalacak!..

— İspanyol —

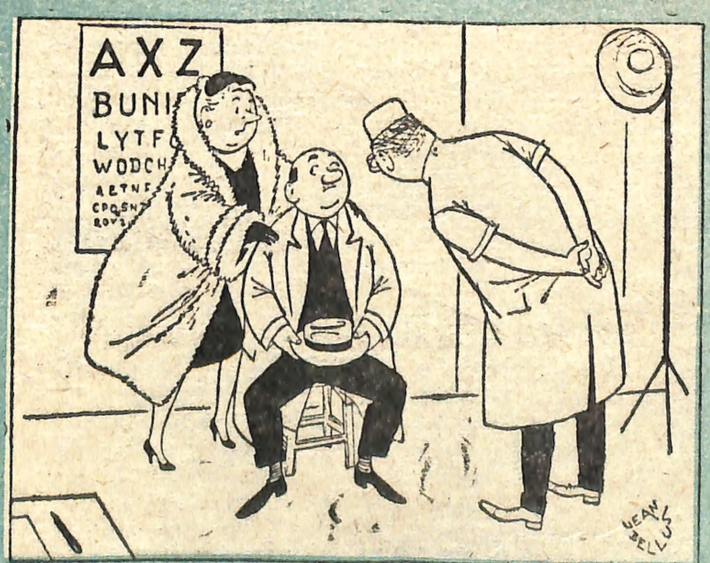

— Üç gece üstüste Sinemaskop'a gittik, böyle oldu doktor!..

— Fransız —

Kız — Arkadaş olamayız onlarla... Baksanıza.. Bizim kafada kızlar değil!..

— İtalyan —

YAZISIZ!..

— Fransız —

Bir Dakika

Yazan :

Doğan Nadi

Her sabah, Cumhuriyet Gazetesinde seve seve okuduğunuz D. N. nin birer damlalık atom fıkraları bir arada.

BUGÜN ÇIKTI

Akbaba Mizah Yayınlarının onuncu kitabı.
Fiyatı: 1 Liradır.

DENİZYOLLARI

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI

OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

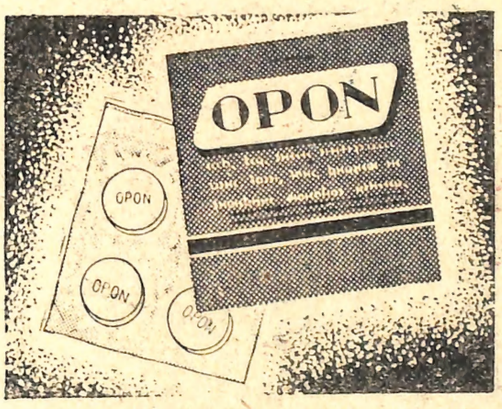

56-29

günde 6 tablete kadar alınabilir

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Ehmet be, bu garılar niye böyle çırçıpıldak geziyeler?...
— Ne bilem gardaş?... Belki pahalılıktandır!...